

GEOFFREY HODSON

AZ ISTENI RAGYOGÁS

**Tanulmány az Univerzális Teremtő folyamatokról és az
Emberről, mint leendő Teremtőről.**

**Fordította: Bárány Károly, 2013.
MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT**

Tartalom

A SZERZŐ ELŐSZAVA.....	3
BEVEZETÉS	4
1. fejezet AZ ISTENSÉG TERMÉSZETE	5
2. fejezet SÖTÉTSÉG	7
3. fejezet HAJNAL.....	7
4. fejezet NAPPAL ÉS A NAPPAL URAI.....	9
5. fejezet VÉGTELENSÉG.....	9
6. fejezet TŰZ	10
7. fejezet TŰZ-KÖD	11
8. fejezet AZ AKARAT ALÁSZÁLLÁSA.....	11
9. fejezet AZ EGY ELME.....	13
10. fejezet A MAGOK ELVETÉSE	13
11. fejezet A MAGOK TERMÉSZETE.....	14
12. fejezet A MAGOK ÉBREDÉSE	15
13. fejezet MINDEN VILÁGOK ANYJA	16
14. fejezet ARCHETÍPUSI FORMÁK — KOZMIKUS, UNIVERZÁLIS, SZOLÁRIS	17
15. fejezet AZ EGY AKARAT ÉS AZ EGY ÉLET	18
16. fejezet A FORMÁK ÉPÍTŐI.....	19
17. fejezet KOZMIKUS ÉLET	21
18. fejezet AZ ÉPÍTŐK MUNKÁJA	22
19. fejezet ÁTMENET AZ ÁSVÁNYIBÓL A NÖVÉNYI BIRODALOMBA	24
20. fejezet FÉNY	25
21. fejezet AZ ISTENI MUZSIKUS	27
22. fejezet TRANSCENDENS ELME	27
23. fejezet AZ ANGYALOK ÉS EMBEREK KÜLDETÉSE	29
24. fejezet KREATÍV ÉS TEREMTŐ ERŐ	30
25. fejezet TRANSCENDENS SZERETET.....	30
26. fejezet TRANSCENDENS AKARAT.....	31
27. fejezet SZOLÁRIS DÉLIDŐ	32
28. fejezet SZOLÁRIS ESTE.....	33
29. fejezet AZ ÚJ HAJNAL.....	33

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Azon olvasók számára, akiknek az Angyali Seregekről és az általuk az emberek érdekében végzett szolgálatról szóló ismerete nagyrészt a Szentírásból származik, egy ilyen könyv létezése furcsának, sőt inkább hihetetlennek tűnhet. Mégis ez a könyv már az ötödik abban a sorozatban [az előző négy könyv: „Az angyalok és emberek testvérisége”, a „Legyetek tökéletesek”, „Az angyali seregek” és az „Ember: Az Isteni Szentháromság”], amely bizonyos angyali inspiráció hatására íródott.

Ezeket a szavakat olvasva azonban senki ne gondoljon, mégha ez magától értetődő is lenne, az inspiráció spiritisztikus formájára, megszállottságra, automatikus írásra, vagy más egyéb médiumisztikus folyamatokra. Amikor ezt az öt kötetet megírtam, nagyon is ébren és képességeim teljes tudatában voltam. Sok éven át igyekeztem képezni magam, hogy képes legyek elmémet akaratom szerint a legtisztább állapotba hozni, amelyben az érzékelhető világok mögötti alapelvek és törvényszerűségek sokkal könnyebben érthetővé válnak.

Egy alkalommal [lásd „Az Istenek birodalma” című könyv bevezetőjében] amikor ilyen tudatállapotban voltam, az Angyal tanító teljesen tisztán láthatóvá vált mentális szemem számára — nem úgy, mint egy képzeletbeli alak, nem is mint egy vallásos koncepció, hanem úgy mint tényleges valóság. Róla [az Istenség, a Logosz, az Arkangyalok és Angyalok esetében nem érzékelhető nemek közötti különbség] bebizonyosodott, hogy Ő az Angyali Hierarchia egy magasán fejlett tagja [Az Angyali Hierarchia: az angyalok az élet és a tudat párhuzamos fejlődési áramlatának tagjai, amely fejlődés egymás mellett zajlik az emberiséggel; Keleten Déváknek („fénylő lények”) hívják őket, amely kifejezést ebben a könyvben is használom. A részleteket lásd „Az Istenek birodalma” című könyvben.], akinek tudása és hatalma messze meghaladja az enyémet. Az ebben és az említett másik négy könyvben szereplő tanításokat Tőle kaptam.

Az Angyal tanító olyan tudatállapotban tartózkodik, ami az absztrakt gondolatokhoz és formanélküli fogalmakhoz kapcsolódik. Ebben a régióban az élő igazság uralkodik a megfogalmazott tanok és dogmák felett, és innen merítik legmagasabb inspirációjukat a művészet és a tudomány legnagyobb emberi géniuszai is. A könyvben foglalt elképzelések eredetileg a tanító által a tanuló számára közölt személyes útmutatás céljára szolgáltak. Nem azért lettek legyezve, hogy publikálásra kerüljenek, hanem azért, hogy ne vesszenek el. Amikor lejegyeztem őket, akkor nem törekedtem irodalmi tökéletességre, hanem csak igyekeztem érthető szavakkal kifejezni azokat az egymás utáni gondolatokat, amelyekkel az Angyal tanító elárasztotta az elmémet. Ezek hatására azonban, bár részemről semmilyen tudatos törekvés nem történt ennek érdekében, a leirat mégis egyfajta elbeszélő költemény formáját öltötte.

Amikor tanított [ez a folyamat továbbra is folytatódik], az Angyal először kiválasztotta az igazságnak azt a szeletét, amelyet átadni kívánt. Ezután felemelte az elmémet, amennyire annak korlátai lehetővé tették, arra a szintre, ahonnan Ő látja azt a részt. Ez gyakran olyan vizuális élmény volt, mintha az Univerzumok keletkezésének és fejlődésének folyamatát a kozmikus tér — ezideig sötét — tengerének belsejéből figyelném. Ezzel egyidőben ritmikus gondolat-folyamok áramlása útján tanított, egyfajta költői és szónoki formában, amelyet igyekeztem megőrizni, azon kisebb kiegészítésektől eltekintve, amiket az egyértelműség érdekében alkalmaztam.

Ezt a fajta írásmódot nehéz megtanulni, és tökéletesre fejleszteni. Aki megpróbálja, annak először is pozitívan tudatosnak kell maradnia azokon a magas mentális síkokon, amelyeken a tanítás folyik, majd az elmébe belépő egymást követő gondolatokat a lehető legteljesebb mértékben kell megértenie és lefordítania a megfelelő nyelvre. Mivel nagyon is tudatában vagyok annak, hogy ezeket a nehézségeket csak részben lehet kiküszöbölni, ezért arra kérem az olvasóimat, hogy nézzék el nekem a tökéletlen irodalmi megfogalmazásait ezen rendkívül mély metafizikai ideáknak, amelyeket közvetíteni szándékoztam.

Talán érdekes lehet a tanulási folyamathoz kapcsolódó mentális tapasztalatok és fiziológiai reakciók részleges ismertetése. Amikor a központi igazság belép a tudatomba, akkor egy erőáramlat is érkezik, amitől úgy érzem mintha az értelmem, sőt az agyam is egyaránt, energiával töltődne fel és belülről egy intenzív fénytől megvilágosodna. A tüzes erő-nyaláb, amelyen az inspiráció leáramlik, összekapcsolja a magasabb tudatomat az agyammal, amiből az utóbbit úgy érzékelem, mint egyfajta külső eszközt. A harmadik agykamra, valamint az agyalapi mirigy és a tobozmirigy alkotják a fizikai végét ennek a nyalábnak. A tanítás során néha az a furcsa érzésem támadt, mintha belülről látnám a fejemet és onnan figyelném az intenzív aktivitását, különösen a két mirigy fizikainál finomabb részeinél és az azokat körülvevő területeken.

A tiszta elme-állapot és a hipernormális gyorsaságú rezgés egyre hosszabb időszakra történő fenntartásának képessége a gyakorlással növekszik, ahogy szintén fejlődik az egyre szélesebbkörű gondolatok felfogása, megértése és szavakká történő lefordítása is. Mégis marad olyan elérhetetlen tudás, amit szavakkal nem lehet leírni, és olyan csodálatos látvány, ami a közvetítés folyamán elhalványul. Ennek ellenére azt remélem, hogy olvasóimhoz bizonyos mértékben eljut a szavak mögötti igazság, amint ezennel útjára bocsátom az angyali tanítások ötödik könyvét.

GEOFFREY HODSON
Auckland,
New Zealand,
1969.

BEVEZETÉS

A könyvben szereplő tanítások az Istenségre, mint a létezés egészének Forrására és az Univerzum keletkezésének bizonyos folyamataira vonatkoznak. A megnyilvánulások egymásutáni fázisait ismertetik. Ide értjük a sötétséget, amely megelőzi a hajnalt; a derengést; a kivilágosodást; a világok megformálását; az isteni „magok” vagy Monádok leereszkedését, akik benépesítik azokat; a fejlődést és annak eredményét. Az így kapott ideák nyelvezete inkább költői, mint prózai és inkább kinyilatkoztatás jellegű, mintsem megmagyarázó.

Ebben a könyvben a nyugalmi állapot és a megnyilvánult állapot három dimenzióját vagy területét különböztetjük meg. Az első fogalom a Kozmosz, amely az egész teremtésre utal, a teljes Csillagászati Elrendezésre, ami egyben fizikai és fizikain túli, és ami csak részben ismert a jelenlegi emberi tudás és csillagászati műszerek számára. Egy kisebb egység az Univerzum, amely egy elhatárolt, de mégis hatalmas régiót jelöl a teljességen belül, például egy Galaxist. A harmadik még kisebb terület egyetlen Naprendszerre korlátozódik az Univerzumon, vagy Galaxison belül. Külön isteni Intelligencia uralkodik mind a háromféle Teremtési Rendszer felett. A szövegben ezeket az isteni Lényeket „Úr”-nak, vagy „Logosz”-nak hívjuk. Egy Naprendszer Istenségének változatos titulussai vannak, mint például Isten, Szoláris Logosz, vagy Szoláris Úr.

Minden Logosz az uralkodási területe felett egyszerre transzcendens (természetfeletti) és immanens (binnenlő) az összes anyagi sűrűség összes atomján belül. Az emberi Monád, vagy másnéven az Istenség magja az emberben a Logosz alapvető része, mintha úgymond egy csírasejt lenne az Ő testében. Ez az Isteni Jelenlét minden emberi lényen belül, mint a Logosz fényének egy sugara világít át a Monádon. A megnyilvánulási periódusok folyamán a Naprendszerek Logoszai, a Monádok és az emberi egyéniségek is folyamatosan fejlődnek. Az egész Teremtést egy kibontakozó egységnek tekinthetjük, amelyben minden Monád részt vesz és hozzájárul az egész fejlődéséhez.

A nyugalom és a célzott aktivitás egymást követő nagyobb, vagy viszonylag kisebb időszakai váltják egymást. A nagyobb periódusok a létezés egészére, a „Kozmosz”-ra vonatkoznak. A kisebb periódusok egyetlen Univerzumra, vagy egy Naprendszerre korlátozódnak. Bizonyos helyeken akkor is lehet lokális nyugalmi időszak, mialatt a Kozmosz többi része az aktivitás állapotában van. De természetesen a Kozmikus nyugalmi időszak alatt, amikor az egész teremtés alszik, nem lehet lokálisan aktív állapot. Ekkor „sötétség borítja a mélységeket”. Az aktivitás állapotait „nappaloknak”, a nyugalom állapotait „éjszakáknak” nevezzük.

Míg a keresztény „angyaltan” által elismert kilenc Angyali Rend között vannak azok, akik Hírvivőként járnak, vannak más Rendek is, amelyek az Univerzumok kialakításában, fejlődésében és feloszlásában vesznek részt. Ezen funkciók egészének felfogása nehéz az emberi értelem számára, mert inkább az egy Forrásból származó teremtő, kiterjedő és megújuló erőkre vonatkozik, és kevésbé a belőlük származó fizikai formákra. Az ilyen Angyali Hierarchiák a kiáradó energiák közepette tartózkodva hihetetlen hatékonysággal irányítják az áramlást. Ezekre a Rendekre metafórikusan a Teremtő, a Logosz, a *Verbum* „Hangjának” megnyilvánulásaként, a kimondott és folytonosan hangzó „Ige”-ként utalnak.

Ez a könyv az Univerzumok kialakulásának és fejlődésének egymást követő fázisait ismerteti, bár csak vázlatosan és inkább a teremtő és megújuló erők óceánjában tartozkodó angyali közreműködők szempontjából, amely eltérhet az emberi próféták, látnokok, filozófusok, vagy tudósok felfogásától. Olvasás közben érdemes észben tartani, hogy ezek a tanítások nem emberi forrásból származnak.

1. fejezet AZ ISTENSÉG TERMÉSZETE

Az Istenség nem egy lény, hanem egy hatalom; nem egy entitás, hanem egy erő; nem egy mozdulatlan és befejezett jelenség, hanem egy örökké áramló élet-erő folyam; nem korlátozódik egy adott területre, bármilyen nagy is legyen az, hanem határtalanul szabad. Örökké mozog és növekszik; olyan élethullám, amelyen minden megnyilvánult világ megszületik. Mindent átható, mindenütt jelenvaló és örök. Nincs állandó megnyilvánulása és nincs folytonosan érzékelhető módja a létezésének. A megnyilvánulásai folyamatosan megjelennek és eltűnnek; minden újramegjelenés különbözik az azt megelőzőtől. Az Istenség nem testesül meg teljesen semmilyen planetáris, szoláris, univerzális, vagy kozmikus formában. Isten halad és soha meg nem áll. Az Istenség létezik, de mérhetetlen, megfoghatatlan és láthatatlan.

[Amint ebben a fejezetben látható, az Angyal tanító nem úgy vélekedik Istenről, mint egy mindenható, személyes, a kozmosz felett Uralkodó lényről. Az Istenséget inkább úgy mutatja be, mint egy immanens és transzcendens erőt, életet, Intelligenciát és törvényt, amely megnyilvánul és hatalmat gyakorol a Naprendszerben. Bár az Istenség tulajdonságainak leírására nagy kezdőbetűket kellene használni, az a döntés született, aminek okát is megmagyarázom, hogy a Legfőbb Istenség sajátosságai közül csak az „Intelligencia” szónál használunk nagy kezdőbetűt. Ez egy tudatos elhatározás, mert a formák kiáradásának, kialakításának és tökéletesítésének egész folyamata az Univerzumban, ami ennek a könyvnek a fő témája, nagymértékben az Isteni Intelligencia hatalmának gyakorlásával történik.]

A hal nem ismeri a kormorán repülésének kezdetét és végét; csak azt a pillanatot érzékeli amikor a madár elkapja. Ugyanígy az ember is az élet-folyamnak csak azt a részét fogja fel, amely az adott időpillanatban átáramlik az elméjén. Ez által észlel állandó változást, bár elméje számára akár változatlanok is tűnhet.

Az ember mégsem áll távol Istentől, és a Legfőbb kézzelfoghatatlansága sem azt a célt szolgálja, hogy az embert elkülönítse Istentől; mert az ember az egyik olyan részecske, amit a fénysugár tartalmaz, egy része az örökké-áramló élet-folyamnak, az örökkévalóság időbeni kifejeződése.

Az élet-hullám szüntelenül keresztül áramlik az összes világon. A legkeményebb drágakő, a szikla, a homok, a talaj és minden, ami abban növekszik; minden élő-mozgó dolog, amely kúszik, szalad, úszik, lépdél, vagy repül — ezeken keresztül az isteni élet állandóan végigsöpör, átadva számukra saját természetét, és ezért minden dolog isteni. Mélyen elrejtve a drágakőben az istenség teljes ereje megtalálható. Benne lakozik, mint egy örökké-áramló ellenállhatatlan erő, mégis ártatlan, mert irányát a törvény szabályozza.

Ugyanígy az emberben minden erő rejtve van. A Lélek fejlődése nem más, mint a titkos rejtekhely felkutatása és az isteni életet beburkoló fátylak fokozatos eltávolítása. Bár rejtve, de az ember legmélyebb Énjéből, a Szikrából az élet örökösén végigsöpör az összes tudathordozóján keresztül.

Az áramlás egyenletes, ritmikus és harmónikus a drágakőben és a növényben, az állatban és a madárban, mert ezeknek nincs saját akarata. Az emberben megjelenik a saját akarat, és vaksága miatt megzavarja az élet ritmusát és harmóniáját, aminek pedig egyszerre részese és kifejeződése.

Ez a zavar lehet nagy vagy kicsi, annak mértéke szerint ahogy az ember saját akaratával szembe fordul az élet-folyamnak, és ezzel bizonyos disszonanciát okoz. Ha a gonosz létezését elfogadjuk, akkor ez az, és egyedül ez a forrása. Minnél nagyobb mértékű a saját akarat, annál nagyobb az áramlással szembeni ellenállása, és ennek következtében annál nagyobb a diszharmónia. Végül az ember megtanulja minden szenvedésének valódi okát és ennek megfelelően irányítja akaratát; úgy viselkedik, hogy többé már ne akadályozza az örök élet mozgását, hanem inkább egy új csatornát biztosítson az örökös áramlásnak.

Akkor, de addig nem, minden bánat, fájdalom, szenvedés és betegség megszűnik számára; csak ekkor lehet teljesen szabad. Amikor szabaddá válik, akkor az életet szolgálja mindenben, amint saját magát igyekezett szolgálni korábbi életei vaksága alatt. Ebben a változásban megtalálja a boldogságot.

Fiatal korában Isten nyomát fenn a Mennyben kereste, felnőtt korában Istent önmagában fedezi fel, felszabadítja, és egyé válik magával az élettel.

-+-+--++-

A 2. fejezethez külön bevezető magyarázat szükséges, két okból. Az első az, hogy az Angyal tanító a végtelen Forrásból való kiáradás folyamatának ismertetését nem a Kozmoszszal, a létezés egészével kezdte, hanem kisebb egységekkel a Kozmoszon belül, amiket Univerzumoknak nevezünk. Ezt nem változtattam meg, hanem meghagytam a tanítást úgy, ahogy kaptam. Mindazonáltal meg kell említenem, hogy a létezés egészének kiáradása természetesen minden bizonnyal megelőzi a kisebb egységeket.

A bevezető magyarázat második oka az, hogy egy meglehetősen bonyolult filozófiai elmélet kerül kifejtésre ennek a fejezetnek a nyitó bekezdésében, nevezetesen az, hogy a fény és a hang két állapotban is létezhet. Ezek örökké benne rejlenek a Kozmosz összetevőinek belsejében, mint az anyag tulajdonságai. Emellett lehetnek objektíven megnyilvánultak és így láthatóak és hallhatóak az ember számára, vagy lehetnek szubjektív állapotban, és így láthatatlanok és hallhatatlanok neki. Úgy tűnik tehát, hogy az energia, amely a fény és hang jelenlétét okozza, létezhet akár aktív, akár látens állapotban is.

2. fejezet SÖTÉTSÉG

[A gondolat, amely ezt a fejezetet hallgatólagosan áthatja az, hogy az Univerzumoknak és a Naprendszernek, mint a létezés egészének, vagy más néven a Kozmosz részeinek, vannak saját nyugalmi időszakai, a Kozmosz egészében uralkodó állapottól függetlenül. A Bevezetésben is említésre került, hogy a nyugalom és a célzott aktivitás egymást követő nagyobb, vagy viszonylag kisebb időszakai váltják egymást. A nagyobb periódusok a létezés egészére, a „Kozmosz”-ra vonatkoznak. A kisebb periódusok egyetlen Univerzumra, vagy egy Naprendszerre korlátozódnak. Bizonyos helyeken akkor is lehet lokális nyugalmi időszak, mialatt a Kozmosz többi része az aktivitás állapotában van. De természetesen a Kozmikus nyugalmi időszak alatt, amikor az egész teremtés alszik, nem lehet lokálisan aktív állapot. A hindu filozófiában az aktivitás állapotait a szanszkrit 'Manvantara' szóval „nappaloknak”, a nyugalom állapotait a 'Pralaya' szóval „éjszakáknak” nevezzük, amelyet a 'Maha', vagyis 'nagy' előtaggal az egész Kozmoszra, mint 'Maha-Manvantara' és 'Maha-Pralaya' használjuk.]

Nézzük meg az Univerzális nappal hajnala előtti órát. A fény sugaraitól mentes sötétség burkolja be a tér hatalmas területeit. Csend, teljes csend uralkodik. Az Univerzum mozdulatlan. Minden erő nyugalomban van; az energia, a mozgás, a fény láthatatlanul van jelen. Nyugalmi állapotukban ezek még hatalmasabbak és még lenyűgözőbbek, mint aktivitásuk teljességében. Ebben a hajnal előtti órában, a lények sokasága hosszan és mélyen alszik.

A mindent átható sötétségben ott van a potenciális fény. Az immanens fény, amelytől a Kozmosz kivilágosodik, bár még láthatatlanul, de benne rejlik az alvó Univerzum sötétségében. A csenden belül hang rejtőzik, amely az alvó Univerzumon túli birodalmakat kivéve, hallhatatlan. Csend uralkodik a mindent átható hang közepette.

A sötétség dimenzió nélküli, mégis minden lehetséges dimenzió megvan benne. A szélei ismeretlenek, a középpontja felfedezhetetlen; mert a sötétségben a szélek és a középpont egyek, ismeretlenek mégis egyetemesen jelen vannak, elválaszthatatlanul benne rejlik mégis megnyilvánulatlanok. A kozmikus dimenziók az alvó Univerzum sötétsége közepette megismerhetetlenek, mert az ekkor még dimenzió nélküli. Fény és hang nélkül dimenzió sem létezhet.

A teljes nyugalmon belül felfedetlen mozgás van. Az örök mozgás, amelyből minden Univerzum származik, benne rejlik az alvó Univerzumban és biztosítja annak felébredését. A kozmikus hullámok érintésére a nyugalomban lévő mozgás életre kel és energia születik.

A Kozmosz az Univerzumban öt sajátosság révén van jelen, ezek a fény, a hang, a dimenzió, a mozgás és az erő. Az Univerzális éjszaka folyamán a kozmikus ötésség megnyilvánulatlan állapotba húzódik vissza. Ez az öt mag amelyből, amikor felvirrad a hajnal és elkezdődik az Univerzális nappal, a leendő Univerzum kihajt és növekszik. Ezek a szülei és a forrásai a megnyilvánult élet minden formájának. Maguk viszont a kozmikus vizek örökös és változatlan mozgásának eredményei, ahol az összes Univerzum olyan, mint szigetek a tengerben.

3. fejezet HAJNAL

Nézzük meg még egyszer a sötétséget, ahol csend és nyugalom, mindent átható, változatlan mozdulatlan uralkodik, mégis az egész magában hordozza az életet, az erőt és a tudatot. A sötétségen belül egy fénypont jelenik meg. Egy mozgó hullám söpör végig a hatalmas és parttalan tengeren, amely megváltoztatja a sötét mozdulatlan sötétséget, mint ahogy a szélkésések felborzolják egy medence nyugodt vizének felszínét. Egy hang hallható, amely

átjárja a csendet minden oldalról, mintha annak legmélyéről szólna. A fénypont lassan gömbbé válik, a hang ereje növekszik.

A tér külső területein sötétség és csend uralkodik. Még egy hatalmas mozgó hullám, az előzőnél mélyebb és magasabb, söpör végig a tér széles birodalmain, amelyben a még sötét Univerzum meg fog jelenni. Milliárdnyi fénypont ragyog fel, mintha a sötétség önmagától kivilágosodna. A fénygömb aranszínű és izzó lesz; ragyogása egyre növekszik, a sötétséget a fény szélesedő glóriája árasztja el. A hang intenzitása emelkedik és úgy szól mint egy hatalmas, hangos gong, amelyre egy kozmikus kéz ütött. A fény és a hang addig növekszik, amíg az utolsó árnyékok is eltűnnek és csend sincs többé. Csak a fény és a hang marad.

A hajnal belülről tör elő. A csendet belső hang szakítja meg. A bennlakozó Isten felébred. A hang tovább zeng és megjelenik a forma. Az első forma gömb alakú, benne egy központi fényvel. Megjelenik az Univerzum körvonala. Vonalak futnak a központból a széle felé, kijelölve a régiókat, ahol a Naprendszerek fognak kialakulni. Ezek mindegyikében a látens potenssé, a nyugalom pedig aktív állapotá válik.

Amikor az Univerzális egyensúly megsemmisül, Univerzális energia szabadul fel. Hang, fény és erő a hármasság tulajdonságai Annak, amiből minden Naprendszer származik. A hang teremt, a fény megvilágosít és közvetít, az erő energizál és életet ad. A formanélküliséget formai megnyilvánulások követhetik.

A fény kapcsolja össze a Szülőt a leszármazottakkal; az erőt, amely életet ad az utódoknak szintén a fény közvetíti. Ilyen az események örökös sorrendje; ez a módja, ahogy a megnyilvánulatlan megnyilvánul, a formanélküliség életet ad a formának, a sötétség a fénynek.

Így az isteni Alvó felébred és megkezdí álmái megvalósítását. A hosszú éjszaka alatt a drámát megalkották és tökéletesítették; hajnalban felállítják a színpadot, elkészítik a díszletet és megjelennek a színészek.

A hatágú kereszt, ami az alapja minden materiális világnak, jelenik meg először. A hang, fény és erő központjából hat hatalmas kar nyúlik ki és megérinti annak a régióknak a legtávolabbi határait, ahol a Naprendszer fog kialakulni. A karok Annak a Hatalmas Lénynek a testrészei, Aki a hang, fény és erő Szülője. Az Ő „végtagjait” áramló energiák formálják; ezek az erő hatalmas folyamatai, amelyek a teremtés központi szívéből törnek elő, hogy létrehozzák a következő Kozmoszt az addig uralkodó káosz közepette.

Az anyag keresztje Életfa lesz, miután az Élet Szülője megfeszíti Magát rajta. Annak szívéből, aki „meghalni” készül, világok nyerhetnek életet, ahogy a vértanúságot szenvedő Isten élő-vére elkezd folyni.

A hatalmas kereszt lassan forogni kezd. Egyre nagyobb sebességgel pörögve, Ő mindenfelé elszórja az élet magvait, amelyeket hosszú pihenése eónikus korszakai alatt megtartott. Óriási örvények, hatalmas forgatagok alakulnak ki a területen, a kereszt elképesztő forgása nyomán. Minden egyes kar az Ő ereje egyik aspektusának megnyilvánulása. Mindegyiknek kettős funkciója van, kiárasztani az Ő életét, majd ismét visszavonzani azt. Olyanok, mint a hatalmas mágnesek, amelyeknek dinamizáló (energetizáló) szerepe van a szoláris térben.

Az éter, amely a szoláris tojásba zárva, tej-fehér és érintetlen az „Ige” elhangzása előtt, most besűrűsödik és követi a kereszt forgását. Idővel egy hatalmas és örvénylő ködfolt jelenik meg. Ezen belül a szoláris tér részeit elkezdik megvilágítani az újszülött Napok fényei és előkészítik a Mennyei Völegény számára. Az Ő hangja teremtette, az Ő fénye világítja meg, az Ő ereje teszi termékennyé azokat. Összeházasítja Magát a szoláris térrel, egyesíti kozmikus életét a szoláris élettel és kozmikus csókjával felébreszti „a Szépséges Csipkerózsikát”, aki a tér szoláris tengere, és aki mindeddig a Végtelen széles kebelén aludt. Ilyen a szoláris nappal hajnala.

4. fejezet NAPPAL ÉS A NAPPAL URAI

Az Alvó felébredt. Az Univerzálisban létrejön a Szoláris. Az egyensúly utat nyit a mozgásnak és a mozgásból forma születik. Ezután a minden látható és láthatatlan dolog dicsőséges szívéből megjelennek a mezők megművelői. Ők a Szoláris Arkangyalok, a hét Hatalmas Lény, a szolgálók, akiknek Ő hatalmat adott az összes forma feletti uralkodásra. Ők a Szoláris Királyok, spirituális fenségtől csillogóak, szoláris fénytől és hatalomtól ragyogóak. Ők heten Urunk, a Nap által kinevezett kormányzók, és mindegyiküknek az újszülött Univerzumban egy Királyság adatik; ezekhez mindegyikük saját feladatot kap.

Lassan jelennek meg, gigantikus alakjukat lángköpeny veszi körül, ragyogóan fénylenek, hatalmas erejük lenyűgöző. Ők a hétszeres Logoszból áradnak ki, az elsők, akik megnyilvánulnak az Ő újszülött világában, a spirituális Királyok, a Logosz megtestesülései, Aki nek erejét és szeretetét és szépségét egyetlen forma nem képes kifejezni. Ő hétszeres, ezért hét test szükséges az Ő mindenhatóságának, mindentudásának és mindenütt jelenvalóságának felruházásához. A Jelenlét Arkangyalai az idők kezdetétől tökéletesek és teljesen megformáltak, mert Teremtőjük tulajdonságait jelenítik meg. Bár Ő teremtette őket, ők mégsem elkülönültek Tőle. Ők az Ő valódi Énjei, Önmaga részeinek teljes kifejeződései, amint megnyilvánul a Naprendszerben, az Ő leszármazottai és az Ő tudathordozói. [Filozófiai szempontból az Univerzumok és azok összetevői nem a semmiből létrejövő új teremtésnek, hanem ciklikusan ismétlődő kiadásoknak minősülnek.]

A hét Arkangyalból három, mint az isteni akarat, bölcsesség és intelligencia tökéletes testet öltése ragyog fel. A további négy közül a többiek akkor foglalják el kijelölt helyüket teljes pompájukban, ahogy a Naprendszer fejlődik és eléri Logosza hétszeres tulajdonságai mindegyikének tökéletes kifejeződését. A három olyan világokban vált tökéletessé, amelyek azóta már szétporladtak. Az új világok megszületésekor ezek teljes tökéletességükben ragyognak fel.

Így kezdettől fogva erő, bölcsesség és rend alakul ki. Így jelenik meg az örökös fejlődés, amely által minden megnyilvánult élet színről színre, az embrionális állapotból a teljes kifejlődésig, a látens állapotból a potens állapotig, a magba zárt életerőtől a mindenhatóságig előrehalad.

5. fejezet VÉGTELENSÉG

Végtelen erő, képesség és sokféleség létezik embrionális állapotban minden élő dologban. Végtelen idő áll rendelkezésre ezek kibontakoztatására. Korlátlanok a lehetőségek, mérhetetlen az idő.

A létezés rendezett fejlődési lehetőséget biztosít a látens állapottól az aktív állapotig. Amikor az aktív állapot elérésre kerül, akkor egy mélyebb látens állapot tárul fel, és ez így folytatódik, mintha rétegenként jutnánk el a megnyilvánulatlantól a megnyilvánultig, amely aztán elfoglalja kijelölt helyét az örök törvény szerint.

Egy korábbi szoláris inkarnációban a Logosz egy egység, egy Monád volt, az Ő további hatszoros tulajdonságai látens állapotban szunnyadtak, vagyis feltáratlanok voltak. Ezt követte a kettősség, öt további látens erővel. A jelenlegi Naprendszerben az Istenség hármasság, és a négy további látens tulajdonság a fejlődés során háromra csökken.

A fejlődés nagyobb spiráljai kisebb ciklusokban megismétlik önmagukat. A múlt felidéződik és belefoglalódik a jelenbe; a jelenben a jövő is felismerhető. Végtelen a múlt, végtelen a jövő, és ezért végtelen a jelen, mert ez a három alapvetően egy. A lényeg örök, az anyag időleges. Az élet a forma lényege, az örökkévalóság az idő lényege. A megnyilvánulás során a

lényeg anyaggá válik. Az élet ekkor már nem szabad, hanem be van börtönözve a formába. Ekkor már nem az örökkévalóság uralkodik, mert az anyag időben korlátozott. A lényeg korlátlan, az anyag korlátozott. Az életben ott van a maradéktalan beteljesülés, a formában csak a látencia fokozatai vannak. A megnyilvánulás az örökkévalóból az időbelivé válásból áll. A fejlődés a lényegből az anyagba való átmeneten keresztül történik. Az előrehaladás a látens állapotból a potens állapotig tartó változásból áll.

A lényeg, mivel végtelen, magában foglal minden látens és beteljesült véges dolgot. Amikor a lényeg anyaggá válik, a végtelen és örök látencia megtalálható minden formában. Minden másodperc tartalmazza az örökkévalóságot. A megnyilvánult anyag tartalmazza a megnyilvánulatlan lényegét. Minden atomban ott van a mindenség látens állapotban. Ilyen az a kettősség, amely által a folytonos kibontakozás törvénye kifejeződik.

A lényeg az anyaghoz egy harmadik alapelv révén kapcsolódik, amely mindkettő természetéből hordoz valamennyit. Ez a harmadik, mint egy közbenső állapot létezik és funkcionál a szabad lényeg és a bebörtönzött forma között. Ezen a köztes állapoton a Naprendszer fejlődésének minden szakaszában át kell menni, az első atomtól a bolygókig és Napokig, az első sejttől a teljesen organikus életig.

6. fejezet TŰZ

A Földön ez a közbenső állapot a tűz, amely lángként mutatkozik meg. A láng egyszerre élet és forma, egyszerre forma és formanélküliség, múló és folyamatos; eltűnik és mégis megmarad. Így, amikor a tér mezői készen állnak és a leáramló élet készül megnyilvánulni a legsűrűbb formában, egy hatalmas láng jelenik meg, aminek izzó szíve az embrionális Nap.

A kezdettől mindvégig a Nap olyan, mint egy forrás, ahonnan örök tűz folyik. Ez a belső tűz síkról síkra áramlik lefelé és elér egészen a legalsó szintig. Ezután megjelenik a földi Nap, egy hatalmas objektum, egy csodálatos szerkezet, amely a belső tüzet földi tűzzé alakítja. A Nap olyan, mint egy óriási gép, ami belülről kapja az energiaellátást, a spirituális energiát, az univerzális tüzet, és kiküldi azt az egész Naprendszerbe, a láthatatlant láthatóvá változtatva.

Így kezdetben a Nap és az egész tér, ahol az új élet készül megszületni, egy hatalmas tüztenger, egy parttalan láng-óceán. Bár a tűz maga formanélküli, mégis a lángokban a hatágú kereszt körvonalai megmaradnak, amely az összes tüzes energiát a kijelölt csatornába irányítja, és ami az alap, amelyre a Naprendszer épül.

Ebből a hatalmas kemencéből, amely így izzik a szoláris nap hajnalán, fognak kikerülni a Nagy Fazekas keze által megformált edények. A szoláris lángok látszólagos káoszának közepette a rendet a hatágú kereszt tartja fent. Amint tűzkerékként forog, a szoláris tojás is forog vele és a spirituális erőt materiális energiává alakítja. A lángok közepette a hét Hatalmas Lény jelenik meg, kezelik és irányítják a tűz mérhetetlen erőit; mert erős kezeikben még ez a zabolátlan energia is csak olyan, mint egy tüzes játékszer, amivel korról korra játszanak.

Az energia a játékszerük; a teremtés a sportjuk; a forma pedig kreatív játékuik eredménye. Lassan, ahogy forgatják a tűz hatalmas erőit, megjelennek az elsőszülött formák. Az energianyalábokat koncentrálják és az erőáramokat egy adott pontra irányítják, annak az archetípusi modellnek megfelelően, amely a spirituális geometria alapján minden világok mintája. Ez nem a Földön ismert formák szerinti, hanem azok spirituális megfelelője, olyan dimenziókkal kibővítve, amelyek a Naprendszert az Univerzumhoz és az Univerzumot a Kozmikus Élethez kapcsolják.

Azok a modellek, amelyek alapján a hét Hatalmas Lény óriási munkáját végzi, formanélküliek az Ő világuk alatti minden síkon. Ezek inkább a kozmikus szívből kiáramló energiák, amint találkoznak és kereszteződnek, miközben létrehozzák a formák Archetípusait.

Így az első formaépítők Ők, a Hatalmas Hét, akik az ősi lángok között állva megformálják a Naprendszert a minta alapján, amely szerint az építésnek folynia kell. A kiáramló és visszatérő energiák, az anyag, amiből építenek, engedelmeskedik az akaratuknak és így a szoláris téren keresztül kénytelen a kijelölt útvonal mentén haladni.

Ez a sok energiafolyam érintkezik és kereszteződik, és találkozásuknál egy tüzes forgatag formálódik, amelyiken át a belső tűz áramlik, hasonlóan a Naphoz, amin keresztül ez nagyobb mértékben történik. Tűz- és energia-központok jelennek meg a lángok között rendezett sorrendben.

A Szoláris Úr fokozatosan megtestesíti Magát Életének ezekben a másodlagos központjaiban. Amint elfoglalja a lángoló szoláris központokat, a Nap, amely az Ő égő szíve, elkezd visszavonni energiáit önmagába. A lángok, amik hosszú eonikus korszakokon át korlátlanul játszadoztak és áramoltak az egész szoláris térben, elkezdenek visszavonulni a Napba.

A Nap körül létrejön az a tizenkét fő központ, amelyeken keresztül a láthatatlan tűz láthatóvá válik, és amiken át a fizikain túli energiák fizikai erővé alakulnak. Ezek a központok is annak, a Naprendszeréhez hasonló archetípusi modell alapján épülnek fel, amelyhez most tartoznak. Mindegyik központ a hatágú kereszt modellje szerinti miniatűr Nap. Az eredeti mozgás hatására ezek mindegyike forog, ahogy az egész rendszer is, és minden a mindenségben. Ilyenek a Naprendszer alapjai a tűz és az áramló energiák fogalmaiban kifejezve.

A tűz, a lángok és a kifelé áramló energiák látszólagos káosza közepette mindenhol rend van és megváltoztathatatlan törvény működik. Az Aki így egyre sűrűbb ruhákba öltözik, átlép a láthatatlan tűzből a látható lángba. A lángokon keresztül a Szoláris Logosz látható formában jelenik meg. Ezek a hatalmas változások, amelyek eonikus korszakokon át tartanak, mind engedelmeskednek az örök törvénynek, mert az Isten Elméje mindenütt működik, ahogy a szoláris inkarnációban színről színre áthalad.

7. fejezet TŰZ-KÖD

A tüzes korszak fokozatosan a végéhez közeledik, ahogy a Szoláris Logosz megtestesülése tökéletesen megvalósul; mert a tűz a Földön olyan, mint a tüzes Isteni Elme teste. Ezután mélyebbre ereszkedik a materiális világokba és megjelenik a víz. Az őseredeti víz nem folyadék, amint a Földön ismerjük, hanem inkább a víz benne rejlő természetének megnyilvánulása minden formában. Ez a belső tulajdonság az Isteni „érzelem tudat” testet öltése és kifejeződése a fizikai világban, az isteni érzések külső öltözete.

A víz elem keveredik a tűz elemmel, és ebből az egyesülésből tűz-köd képződik. A Napot és a többi főbb központot hatalmas hömpölygő tűz-köd felhők borítják és takarják be. A Naprendszer az egyik végétől a másikig tele van párás és gőzölgő felhőkkel, amik az „Isteni-érzelem” tudathordozói, és amelyeken keresztül Ő megnyilvánul az egész újonnan létrehozott fejlődési területén.

A hömpölygő felhők közepette a hét Hatalmas Lény még mindig szülő Uruk körül áll, még mindig az Ő hatalmát gyakorolják és fenntartják a rendet és a törvényt, amely azonnal kiterjed az Ő egész birodalmára.

8. fejezet AZ AKARAT ALÁSZÁLLÁSA

[Ebben a fejezetben és az egész könyvben az „akarat” szó a meglelkesítő Szellem-Esszenciát, a megnyilvánult Univerzumokat szabályzó első erőt jelenti. Ez az erő az egyetlen, örök, absztrakt és tiszta kozmikus akaratból árad.]

Hosszú korszakok telnek el, amíg az Isten akarata alászáll azokból a magasztos birodalmakból, ahol a mindenhatóság lakozik. Az Ő mindenható akarata leárad az összes világon keresztül, míg végül a tűz és a víz is részesül ebből az erőből. Ez olyan, mint egy fénysugár, egy égő tűznyaláb, fehéren izzó szoláris láng. Az akarat nyaláb belép a Napba, és a hőm-polygó tűz- és párafelhőkkel találkozva milliárdnyi szilánkra robban szét, amelyek mint egy kozmikus tűzhányó tűzéből és gőzéből kirepülő izzó darabkák szóródnak szét a szoláris világok határáig. Minden szilánk egy fénycsíkot húz maga mögött, megjelölve a repülésének útját. Amikor visszapattan a legsűrűbb világokból, a szilánk azon az úton tér vissza, amelyen eltávolodott.

A Legfelsőbb akarata, Aki így feldarabolódott, hogy világai élhessenek, a Szoláris Logosz igazi Énje. A Napba, mint spirituális akarat lép be, ami egy az univerzális akarral, a kozmikus egység és az örök Egyéniség kifejeződése. A Nap központjában ez az egység elveszik, az Én feláldozódik. Az Egyből sok lesz, az univerzális élet áldozatot hoz, hogy szoláris élet lehessen. Az egyetlen fénynyaláb milliárdnyi sugárrá válik, amelyek a Napból törnek elő. Így Ő teljesen megtestesül a világokban, amelyeket alkotott.

Az Istenség igazi Énje most megtestesült a szoláris „tojásban”, az isteni Szellem belépett a növekvő formába; a Szoláris Logosz elfoglalta helyét a Napban; az Ő hatalmas ereje minden világon áthalad. Az Ő életének ritmusa játszik minden növekvő formán és ezzel a ritmussal Ő végül uralmat szerez minden forma felett.

Az Ő alászálló és visszaemelkedő akarata hatására kialakulnak a sűrűbb világok. A tűz és a víz besűrűsödik az ellenállhatatlan erőáramlás következtében, és létrejön a legsűrűbb szilárd világok szíve. Az igazi magja a sziklának, a drágakőnek és minden anyagnak ebben a legsűrűbb világban egy szilánkjá az Isten akaratának, amelyet aztán körbevesz az Ő érzelmi és gondolati burka is — az érzések és az elme birodalmában. Minden szilánk egy élet, minden akarat sugár egy kapocs, amely összeköti a legalacsonyabb és a legmagasabb világokat. E kapcsolat mentén nincs egyetlen olyan pont, amely mozdulatlan volna. Minden forma mögött örökös mozgás van, örökös ritmus szabályozza a forma létrejöttét, az alakját, a színét és a sűrűségét.

Akarat, gondolat, érzés — ezeken az alapokon épül fel minden fizikai világ. Akarat, gondolat, érzés, mozgás, ritmus — ez az ötszörös alapelv szabályozza minden világ létrejöttét, és egyik sem független a többitől. Ezek mind egyek. Ezek mind a kifejeződései annak az egy isteni, örök életnek, amely most megtestesül minden formában.

Isten kilélegzik és világok jönnek létre. Isten belélegzik, és minden világ eltűnik. A kilélegzés és a belélegzés folyamatos és ritmikus. Minden világ ismételten létrejön és megsemmisül. Nincs olyan pillanat, amikor az Ő élete mozdulatlaná válna. Nincs olyan időtartam, ahol egy forma változatlan maradna. Minden forma szívében és minden forma minden szilánkjában ott van az egy élet ritmikus lüktetése, az egy gondolat irányító és az egy érzés összetartó ereje, amely az isteni szeretet. Ez az összes természetes dolog Lelke, a Természet Esszenciája, az örök Realitás minden örökké-változó forma mögött. A Logosz így lehelte saját életét mindenbe, és így töltötte meg az összes növekvő formát a Naprendszerében legmagasabb Énje legbensőbb Lényegével.

A tizenkét nagy tüzes központ [feltehetően a Naprendszer bolygóinak valódi száma], gőzfelhőbe zárva egyre sűrűbbé válik, ahogy telnek az eonikus korszakok és sorrendben, egyik a másik után, a tűz-ködből születve és az Isten tüzes akaratától áthatva, szilárd világokká alakulnak.

9. fejezet AZ EGY ELME

A tűz visszahúzódik, és olvadt folyadék borít minden bolygót, amíg a szilárd kéreg megjelenik és elrejtí a tüzes szív látványát. Mélyen legbelül dobog és rejtőzik a tüzes élet, a belső erő forrása.

Minden bolygó olyan, mint egy Nap szilárd föld burkolattal, mert a központi tűz még mindig része a szoláris tűznek és a láthatatlan világokban a kettő valójában egy. A Nap a szülő, a bolygó a szülött, de a kettő mégis egy, mert ahogy csak Egy Elme van a mindenségben, ugyanúgy csak egy tűz van, ami annak az Elmének a kifejeződése. Az Isten Elméje mindent átható, az Isten tüze mindenütt jelenvaló; mert a tűz és az Elme eggyek. Így a Természet, minden bolygó és minden Nap valódi szívében ott lakik az Egy Elme.

Az Isteni Intelligencia elrendez minden dolgot és erejét belülről fejtí ki. Az Egy Elme mélyen alszik abban a káoszban, amiből Kozmosz születik. Az Egy Elme álmodik, amikor egy Naprendszer létrejön. A tűz és a tűz-köd volt azoknak az álmoknak az anyaga. A villogó lángnyelvek, a hömpölygő felhők mutatják, hogy az Álmodó felébredt; amikor a tűz és a víz egyesül és megjelenik ezek utóda, a föld-elem, az Egy Elme már aktív és éber, örökké és szüntelenül dolgozik. Az Egy Elme most az egész teremtést az Egy Akarat tervének beteljesítésére szenteli.

A Logosz már megtestesült. A hosszú éjszaka véget ért. A hajnal elmúlt és eljött a nappal. Az Isteni Intelligencia beköltözött a saját világaiba, mint Nap, mint Szoláris Úr és mint a bolygók tüzes szíve. Ettől fogva az események hosszú és töretlen menete feltartóztathatatlanul halad előre. A lendület, ami az egész Rendszert létrehozta, most arra szolgál, hogy folytassa a munkát, amelyre a Rendszert tervezték. Az alvó Örök elme, most éber Örök Elme. Mivel ébren van, ezért örökké dolgozó Elme is. A Naprendszer a műhelye és a hétszeres erők a szerszámai.

10. fejezet A MAGOK ELVETÉSE

[A „mag” szót itt képletesen használjuk, és nem pedig annak tisztán fizikai értelmében. Az ember spirituális létének legbelső és legfelső szintje az Univerzum spirituális Lényege alkotórészének tekinthető. A „Monád”, „szikra”, „mag” és a „Halhatatlan Csíra” kifejezések az ebben az alkotórészben lévő végtelen lehetőségekre utalnak — ezeket a rövidítéseket alkalmazzuk az emberi természet valódi, legmagasabb aspektusára. Ez a rész kétirányba, kifelé és befelé is fejlődik. Befelé, a Monád elválaszthatatlanul egyesül az Univerzum spirituális Lényegével. Kifelé pedig, a Természet ásványi, növényi, állati, emberi, ember-feletti és isteni birodalmaiban megtestesülve, fokozatosan kibontakoztatja látens erőit.]

Az Egy Elme, mint isteni Intelligencia immanens (bennrejlő) az egész szoláris térben, most készen áll a magok elvetésére és a megművelő gazdák megjelenésére. A spirituális magok az isteni Transzcendenciából emelkednek ki és a Mennyei Magvető keze szórja ki azokat a saját területén. A magokban az isteni Transzcendencia és az isteni Immanencia is tárolva van. A magokban mélyen elrejtve egy Nap van és abban a Napban van a Lényeg, amely a betakarítás után, Szoláris Úrrá válik.

Számtalan eonikus koron át a magokat a Legfőbb mennyei magtárában tárolták és ott Ő őrizte azokat, a szoláris nyugalom hosszú éjszakája alatt. Most végre elérkezett az idő az új vetésre az új mezőkön, hogy a magok Napokká válhassanak, és új magokat hozhassanak létre, és azokban a bennlakozó Szoláris Urak ismét megismételjék ezt, az idők végtelenségén keresztül.

A bennlakozó élet, amely eddig a magban szunnyadt, most felébred és a transzcendens Isten erejétől áthatva rezeg. Ekkor megjelennek a megművelő gazdák. Mindegyik egy hatal-

mas Arkangyal, akik teljesen megformálva lépnek elő a Legfőbb szívéből. Mindegyik húséget fogadott Egynek a Hatalmas Hétből, akinek révén, már régen feloszlott Naprendszerekben, felért a mennyei fejlődés azon magas fokára, ahol most tartózkodik.

Valóban dicsőségesek az Isten „földjének” mennyei megművelői, lenyűgöző a hatalmuk, ellenállhatatlan az erejük, mert ők az isteni szeretet megtestesülései, amely abban a Szívben lakozik, ahonnan előbukkannak. Ők már úrrá lettek a világok korlátai felett és kiválóan ismerik az összes törvényt. Túlhaladtak minden materiális életet és most mennyei közvetítőként szolgálnak a spirituális és a fizikai szint között, ők jelentik a kapcsolatot az immanens és transzcendens Istenhez. Hatalmuk isteni, tudásuk mindenre kiterjedő, azért élnek, hogy végrehajtsák az akaratát Annak, Akitől eredetileg származnak. Alattuk vannak rangsor szerint fiatalabb testvéreik, akik Urunk, a Nap angyali seregeit képezik, az Ő miniszterei és hírvivői, a Legfőbb angyali szolgálói.

Isten akarata az, hogy a magokból, amelyeket a hatalmas Arkangyalok vetnek, emberek legyenek; mert a számtalan teremtmény közül, amelyek megtöltik az újonnan létrehozott világokat, csak az emberben van meg az isteni akarat, isteni gondolat és isteni érzélem, ami kapocsként szolgál a spirituális és a materiális világok között. Az egész Naprendszerben az ember az egyedüli, valódi mikrokozmosz, mert csak benne van meg az összes spirituális képesség, az Istenség összes Tulajdonsága, az összes tudatállapot, az összes anyagi sűrűség, amelyek kombinációja egy csírájában lévő Istent eredményeznek.

Ezért minden mag, emberi mag. Minden lény, amely a magokból fejlődik, egy nap majd emberré lesz. Maga a Szoláris Úr is archetípusi ember. Minden ember az Ő magja. Minden ember egy nap majd felkapaszkodik azon a hatalmas lépcsőn, amely a fény és élet és hatalom trónjához vezet, amin korról korra Isten, a mindenható Szoláris Király, minden Teremtés Ura, minden ember Atyja pihen. Ezzel a tudással felvértezve és az Atya akaratától vezérelve, a hatalmas Arkangyal gazdák előlépnek és elszóráják a magvakat.

11. fejezet A MAGOK TERMÉSZETE

[Ebben a fejezetben az Angyal tanító az isteni egységekre, a Monádokra, magként utal, és leírja elvetésük módját, a hét egymást követő, eltérő sűrűségű fejlődési területen. Ennek érdekében a Monád, a Halhatatlan Csíra és a fizikai mag között egy analógiát használ.]

A Földön egy mag (organikus) olyan, mint egyetlen élet, egy egység, amiből sokaság származik. A spirituális világokban egy isteni mag, a hatalom és bölcsesség és intelligencia csírája, arra rendeltetett, hogy emberként bontakozzon ki, majd ezután tökéletes emberré legyen; olyan, mint egy élő- és pulzáló fénysugarat kibocsátó nyílvevő, amit a Mennyből a Földre lönek. Amikor kilövik, egy fénycsíkot húz maga után, amely összeköti a nyílvevőt az íjat tartó kézzel. A Monádikus mag háromszoros természetű és a háromszoros Logoszból származik, Akinek életét hordozza; belép a materiális világokba, hogy különálló magot alkosson, és mégis örökké egységben marad azzal az étellel, amelytől ered. Az összekapcsoló nyaláb, amely spirituális erőből, szeretetből és tudásból áll — isteni hatalom, legfőbb bölcsesség és mindent átfogó intelligencia — áthatol a hét világon, fényesen izzó nyomott vágva, amint lefelé száll.

Az Arkangyal gazdák a pulzáló fénycsíkhöz egy atomot kapcsolnak minden egymást követő világban, amint áthalad. Ezek az Angyal kezek által kiválasztott atomok feltöltődnek a nyaláb erejével. A maga világában minden ilyen atom, az adott mag spirituális erejének hordozójává válik. Így a fénysugáron, vagy nyalábon hét atomi örvény jelenik meg, amelyeken keresztül erő száll alá, egészen a legalsó világig. A legalsó világ a szilárd föld, a sűrű anyagi kéreg, amely arra szolgál, hogy elrejtse az izzó szoláris tűz látványát. Ott, a szoláris mező legkülső határán, az erő alászállása véget ér. A hétszeres vetés befejeződik.

Az összes maghoz, vagy Monádhoz amelyeket az egyes Bolygókhoz rendelt a spirituális Gazda, a Szoláris Úr, tartozik egy monádikus sugár és azokhoz hasonló módon szintén atomok kapcsolódnak. Minden világban angyalok szolgálnak a sugarak és a magok védelmére. Egyik eonikus korszak a másik után múlik el, de az időtlen és fáradhatatlan odaadásuk töretlen, és feladatukat tökéletesen végzik.

Ahogy említettem, a bennlakozó erő eddig a magban szunnyadt hosszú korokon keresztül. Csak az egy élet ritmikus pulzálása volt látható. A leendő-Istének a látencia birodalmának mélyén aludtak, a rejtett világban, az Isten Elméjének belsejében, abban a hatalmas régióban, ahol a jövő és a múlt ugyanaz. Ott, a szoláris burokokban, minden külső fénytől elrejtve, a megnyilvánulatlan birodalmában, a számtalan Faj, amely a szoláris mezők gyümölcse lesz, várja, hogy üssön születésük órája, az a korszak, amiben eltávolodásuk és visszatérésük megkezdődik.

12. fejezet A MAGOK ÉBREDÉSE

[Köztudott, hogy a Monádokat hordozó élethullám fejlődési mezőkre történő eltávolodása — involúció — és a Forráshoz való visszatérése — evolúció — után egy nyugalmi időszak következik, amelyet személytelen kozmikus törvény szabályoz. Mindemellett egy hatalmas Intelligencia, mint például a Szoláris Logosz, Aki irányítja a folyamatokat, bizonyosan törődik a leszármazott lények boldogulásával is.

Ez a törődés és érdeklődés az, amit mindent magába foglaló együttérzésként lehet leírni, és amire az „isteni szeretet” kifejezés méltóképpen használható. A történelem néhány bizonyítékkal is szolgál az Istenség részéről az egész emberi faj és annak egyes tagjai érdekében végzett aktív beavatkozásáról. A gyámság egyik formája, az istenileg inspirált Személyek rendszeres megjelenése a Földön, Akik az egymást követő fajok Megváltói, és annak az isteni kegyelemnek a hordozói, amely felemel, megihlet, gyógyít, és bizonyos esetekben átformálja azok jellemét, akik abban részesülnek. Ebben a fejezetben az Angyali tanító ezt, a Naprendszer Istensége által végzett törődést és jótékony beavatkozást, mint az „isteni szeretet” megnyilvánulását ismerteti. A Naprendszer Logoszának a hozzátartozó érző lények felé irányuló „szeretete” vonatkozásában, azonban ne gondoljunk semmiféle emberi érzelmekkel kapcsolatos szelektivitásra, ragaszkodásra, vagy érzelgősségre.]

Közben az angyalok őrzik a magokat. Közben erő pulzál a fénynyalábokon keresztül, míg végül a magvetés befejeződik az Ő összes területén és ezzel a Mennyei Gazda — a Szeretet Istene — kezdeti munkája véget ér. Az isteni szeretet megtestesült a magokban, ott lüktet a sugárnyalábokban, és a Legfőbb Szívéből, amiből a magok is származnak, nyerik inspirációjukat az Angyali Seregek korszakokon átívelő munkájuk elvégzéséhez. Az isteni szeretet most már immanens (bennrejlő) az egész Naprendszerben. Mindenki részesül az Örökkévaló Karok ölelésében. Senki sincs az Isten mindent átölelő szeretetén kívül rekesztve.

Így eonikus korokon át, évmilliókon keresztül, míg a Naprendszer kialakul és előkészül a vetés befogadására, az Angyali Seregek, akik a tökéletes szeretet megtestesülései, őrzik a magokat. Az isteni Intelligencia dolgozott a mezők kialakításán, az isteni szeretet szórta el a magokat, és végül az isteni akarat ébreszti fel azokat.

A Legfőbb megtermékenyítő ereje alászáll a milliárdnyi fénynyaláb belsejében és egyesülve a tökéletes szeretettel és tökéletes intelligenciával, megtermékenyíti a magokat. A kiáradó isteni Mindenhatóság még szorosabban összekapcsolja a legfőbb Szülőt és az Ő Elméjének és Szeretetének szülötteit egymással. A fénynyalábok kiszélesednek, és sokkal fényesebben ragyognak; egy új erőttől lüktetnek, és új hangokat zengnek.

Az őseredeti hang, amittől minden forma archetípusa létrejött, most gazdagabban szól, még fenségesebb hanggá erősödik, amint az isteni Mindenhatóság áthatja az ősi formákat. A

fénynyalábok egy-egy orgonasíppá válnak és elkezdik megszólaltatni azt a hangot, amivel elfoglalják kijelölt helyüket a szoláris élet csodálatos harmóniájában. Minden egyes Monádikus magnak, és így minden egyes fénynyalábnak saját hangja van. Mindegyik magában hordozza a teremtő „Szót”, amelyet a mélyen a magban rejtőző Isten egy nap majd ki mond, amikor Szoláris Úrrá és Maga is szoláris magok Szülőjévé válik. Ez a jövődó dicsőség, ez a teremtő élet, már jelen van abban a fényben, ami a magból ragyog, és megjövendőli az a hang, amit a nyaláb bocsát ki.

Az angyalok zengik a szoláris Forrás dicsőségét, a magok még-fel-nem-ébredt ragyogásának himnuszát, egészen addig, míg az összes világ daluk szépségétől visszhangzik és vibrál. Ők szintén magok, a tökéletes szeretet megtestesülései. Ők csillogó szemeiket szintén arra a jövőre szegeznek, ami rájuk vár, amikor el kell végezniük azt a teremtő munkát, amiről most dicsőítő dalt énekelnek.

Így az egész teremtés énekel, és minden világ a mennyei dalt visszhangozza. Az egész tér attól a szoláris oratóriumtól vibrál, amelyet a Legfőbb Muzsikus örökké játszik annak az „orgonának” (az anyagi univerzum, a fizikai és a fizikain túli világok) billentyűzetén, amelyet Ő teremt folyamatosan. A fénylő lények [Dévák] milliárdjainak mennyei kórusa válik az Ő dalának élő megtestesülésévé. Amint a szoláris mezők létrejönnek, az Ő hangja hallható a tűzködön és lángokon keresztül. Még a szilárd földkéreg is, ami a Bolygókat formálja, ahol az Ő élete fog megnyilvánulni, az Ő dalát zengi. A lángoló tűz minden Bolygó szívében és a Tűz déva Urai szintén a mennyei harmóniával vannak tele és örökké a Legfőbb hangján szólnak.

A magok így az Örök Szeretet szívéből dal kíséretében jelennek meg. Az angyalok lassan és ünnepélyesen énekelve foglalják el helyüket az Ő világaiban és végzik kijelölt munkájukat, mint a magok őrzői. A megnyilvánult élet szívében ott él egy dal. A hang az egyetlen valóság, a zene a megnyilvánulása annak az isteni szépségnek, amelyet az Ő összes világa tükröz. A Naprendszer olyan, mint egy szimfónia és minden egyes teremtett lény olyan, mint egy dal, amit az Élet Ura énekel, Aki egyben a zeneszerzője és az előadója is annak a mennyei zenének, amely az Ő összes világát betölti. A legfőbb akarat villámlás-szerű alászállása új szépséget hív elő, új ragyogással gazdagítja a szimfóniát, mintha az Isteni Muzsikus egy új „pedált” működtetne a szoláris “orgonán”, amin játszik. A nyalábok megremegnek, a magok felébrednek, ahogy az alvó Istenség megmozdul bennük a mindenható Isten tüzes csókjától.

13. fejezet MINDEN VILÁGOK ANYJA

[Az Istenség női Aspektusa itt, mint egy aktív erő van megszemélyesítve (szanszkrit: „Shakti”), Ő a női Princípium isteni megtestesülése az egész Természetben, az Anya Isten, Aki részt vesz az anyagi Univerzum megformálásában és fejlődésében, és egyben az emberi Lelkek spirituális védelmezője is.]

A Szoláris Logosz életében most egy új korszak nyílik meg. Az Ő háromszoros természetének egy új aspektusa talál kifejeződést a felébredt magokon keresztül. Végre a legbensőbb Lényeg is feltárul, egyre növekvő teljességében. A Logosz valódi Énje elkezd felragyogni.

A Menny és Föld, a tűz, a tenger és az ég Királynője, a Szoláris Úr menyasszonya, a Legfőbb Hitvese, ekkor Párja mellé áll, hogy osztozzon vele a szoláris feladatokban. Eddig egyedek voltak, most dualitássá válnak annak érdekében, hogy a magok megfelelően legyenek felöltöztetve az összes világban, amiken keresztül fejlődniük kell. A tűz visszahúzódik és megjelenik a föld, a levegő és a víz. A szépséges Istennő, Aki egy a Természettel, elkezd megfesteni a Saját tündöklő ragyogásának képmását a fejlődő világok vásznán.

Ő minden világok Anyja, az összes forma létrehozója és az emberek spirituális védelmezője. Ő is egyszerre transzcendens (természetfeletti) és immanens (bennrejlő), mint Szolá-

ris Párja, és Ő is bizonyos mértékben Saját életét adja át minden élő dolognak. Minden világ minden atomjában megnyilvánul az örök dualitás — a Legfőbb férfi és női Aspektusa. A Monádikus magvak a Szoláris Király és Királynő leszármazottai, áthatva az Ő életükkel, részesülve az Ő lényegükből, és embrionális formában magukban hordozva Királyi Szüleik teljes erejét és csodálatos ragyogását.

Amikor minden világok Anyja megjelenik, akkor megindul a növekedés, mert Ő képviseli a növekedés princípiumát. Az Ő hatása a magban az, amint belép az őseredeti protoplazmába, hogy organikus élet keletkezik. Ő a bennlakozó anyaság az őanyagban. Ő öltözteti fel a megnyilvánulást, Ő ad testet az anyagi életnek, és az Ő immanenciája kölcsönzi a növekedés erejét minden anyagnak a Naprendszerben. Az Ő jelenléte nélkül a szoláris akarat megtermékenyítő ereje nem tudna megnyilvánulni; mert a szoláris élet összevegyülése az anyaság princípiumával, aminek Ő a megtestesülése, alapvetően szükséges a növekedés folyamatához. Így Ő minden világok Anya Istennője, a Mennyek Királynője, minden ember Anyja.

Először milliárdnyi déva gyermekét ébreszti fel, a természet szellemeket, a sellőket, a szilfeket, a szalamandereket és a gnómokat, és felszólítja őket, hogy osztozzanak munkájában, mint öltözet-készítők és díszítők, amely változatos viseleteket a magok belsejében felébredő Istenek fognak hordani. Szolgáloi segítségével, az összes forma számtalan építőjével, az Angyal Seregek fiatalabb testvéreivel, Ő hozza létre az első élő sejteket.

14. fejezet ARCHETÍPUSI FORMÁK — KOZMIKUS, UNIVERZÁLIS, SZOLÁRIS

Minden világok Anyja a szoláris Elme hatalmas laboratóriumában elé vetített Archetipusok szerint épít. Ott Ő látja a modelleket, amelyek alapján az építést el kell végezni. Ott minden élő dolognak létezik a tökéletes mintája, az ideális formaterve, az atomtól az Arkanyalig, az ásványtól a Bolygóig, a természet szellemtől a tájegység felett örködő istenig. Ott szintén látható, az Ő mindentlátó szemei számára, a kezdet és a vég, az első forma és az utolsó, valamint az összes közbenső növekedési szakasz ezek között. Minden archetipusi forma egyszerre szolgál modellként és alakformáló erőként, amely szabályozza a formák fejlődését és az élet kibontakozását. Ezeket a Szoláris Logosz részben az Ő Elődjétől kapta; mert még Ő is és az Ő egész hatalmas Rendszere is egy magból ered. Még Ő is, az Univerzális mezőkön történt hatalmasabb vetés eredménye, és ez mögött szintén ott van a kozmikus Forrása mindennek, ami él.

Egyetlen alapforma létezik, az univerzális formák kozmikus prototípusa, amely alapján minden szoláris forma készül. Ez az őseredeti öntőforma se nem kocka, se nem gömb, se nem ötszög, mégis magában foglalja a lényegét és a lehetőségét minden formának. A halandó szemek számára ez nem forma, hanem inkább egy pont, amiből fénysugarak hatolnak kifelé; minden sugár egy erő, és minden erő színt és hangot állít elő. Ez a kozmikus Archetipus az alakformáló erő, amely minden világban kialakítja az összes formát. A kifelé sugárzó fény és a visszhangzó hang áthat minden Rendszert és minden világot. A fény és a hang a kozmikus Immanencia kifejeződése, az eredendő kozmikus élet megnyilvánulása. A Szoláris Logosz, a végtelenül kicsi és a végtelenül nagy dolgok megmintázója, Maga is a kozmikus élet leszármazottja. Isteni Intelligenciaként szüntelenül dolgozik, elfoglalva helyét a mintakészítők Hierarchiájában, folyamatosan termeli és tökéletesíti az archetipusi formák végső fizikai megnyilvánulásait a Természetben.

Minden világok Anyja az isteni Intelligenciától kapja a formák modelljeit, amelyeket Ő és az Őt támogató építőmunkások hatalmas serege megépítenek. Így, amikor az első sejt elkészül, megtelik az Ő anyai életével; formája az isteni Intelligencia előírása alapján készül és az isteni Akarat termékenyíti meg. Ezen hatások eredményeként elkezd növekedni, amíg

eléri a növekedésének határait, és aminek következtében kettéosztódik; mert a dualitás, ami az isteni akarat és az isteni anyaság mása, tükröződik abban az első sejtben.

A sejt szétosztódik. A két rész különválik. Mindegyikben megtestesül a Mennyei Pár [a megnyilvánult Istenség férfi és női, vagyis első és harmadik Aspektusa], és a növekedés általuk folytatódik. Új formák jelennek meg, amelyeket sejtek halmaza alkot, és mindegyik forma a Teremtő Elméjében lévő Archetípus szerint lesz megmintázva. A magokban ébredő új élet lakik majd ezekben a formákban. Ez az élet bennük lakozva fog kibontakozni és ezekben fogja sorsát beteljesíteni.

15. fejezet AZ EGY AKARAT ÉS AZ EGY ÉLET

A Szoláris Logosz erő Aspektusa ott van a formákat építő sok folyamat mögött. Ez az erő egy folyamatos impulzusként, egy rendíthetetlenül kitartó ösztönzésként nyilvánul meg a terjeszkedés, az önkifejezés és a növekedés érdekében. Elsősorban az életen keresztül nyilvánul meg, és így belülről készíti az összes formát. Ez a legbelső, vagy központi szíve annak az életnek, egy szikrája a legfőbb akarat lángjának, amely immanens (bennrejlő) az összes anyagi világban. Ez a rejtett lényeg, ami a bennlakozó életnek erőt és ösztönzést ad a növekedéshez. A forma így belülről kerül az Egy Akarat szüntelenül működő befolyása alá.

Ez az erő, amely a sejtosztódást eredményezi; az erő vagy energia, ami az összes formát növekedésre ösztönzi az Archetípusnak megfelelően, és ez ami fejlődésre és önkifejezésre készíti. Ezen isteni erő jelenléte nélkül a sejtben növekedés nem történne. Az életciklus végén ez a belső impulzus visszavonul, az élet-központ eltűnik a sejtből, és a forma tovább már nem növekszik. Végül felbomlik. Az élet-központ, vagy spirituális lényeg jelenléte minden sejtben a kulcs a növekedés kérdéséhez.

Ez a pont, vagy másnéven a szoláris erő koncentrációja abban az isteni magban, a Halhatatlan Csírában, a Monádban is létezik, amelynek egy nap majd emberként kell megnyilvánulnia. Ott szintén arra szolgál, hogy biztosítsa a folyamatos és ellenállhatatlan impulzust a kibontakozás és a sors beteljesítése érdekében. Az atomban, a sejtben és a magban a szoláris erő behatárolt; az emberben elkezdi felszabadulni; a zseniben ez az inspiráció tüzének forrása; a spirituálisan felébredt emberben pedig ez az erő, amely hívja őt az evolúciós magasságok csúcsaira, amelyeken a tökéletesség elérhető. Ami egyszer egy külső megnyilvánulás volt, ekkor visszahúzódik és egyesül az Egy Akarattal, ahonnan származik. A szikra ismét beleolvad a lángba.

A legfőbb akarat az Istenség valódi Énje, az Ő lényének belső Lényege. Ennek a szikrája van minden ember spirituális Énjében, ez a zsenialitás tüzének forrása. Az ember maga ez a szikra, ez az erő és ez a tűz; mert ő az Isten akaratának külső megnyilvánulása. Az ember fizikai megszületései az egymást követő szülők révén és a tökéletességre törekvésének sikeressége az ismétlődő Földi életek alatt – ezek a ciklikus megnyilvánulás kifejeződései a térben és az időben [lásd a könyv „Bevezetés” részében] az örök és transzcendens Istennek, Akiben az idő és a tér elenyészik és örök Most lesz.

Minden Monád, vagyis a szoláris erőközpontok, azonos lényegűek és azonos eredetűek. Csak abban különböznek, hogy az Egy Akarat milyen mértékben nyilvánul meg bennük és rajtuk keresztül. Ilyen bensőséges kapcsolat van az Univerzum Istensége, az emberben lévő Istenség, az általuk viselt öltözetek (testek) és a világok között, amelyekben élnek. Ez a kapcsolat, míg bensőleg istenadta, veleszületett tulajdonság, külsőleg élet-áramlatban nyilvánul meg, amely összeköti az isteni Forrást és Lényt az összes külső megnyilvánulásával. [Ez a látszólagos sokfélesége az Egy számtalan megnyilvánulásának felfedezhető a különböző mítikus allegóriákban, mint például az egyiptomiban, amikor Széth (Szet) megölte és feldarabolta Oziriszt – tizennégy darabra vágva – majd a darabokat Ízisz végül újra összerakta. Ha-

sonló a görög mitológiában Dionüszosz, mint a Demiurgosz története, akit a Titánok öltek meg és daraboltak fel tizennégy részre.] Ez a Szoláris Isten szimbólikus keresztre-feszítése az anyag keresztjére és az ellenségei általi feldarabolása, amint Saját életét árasztja ki a Monádok milliárdjain keresztül, amelyek mindegyike az isteni élet és erő és tudat miniatűr kifejeződése. Az Egy Élet kiárad, hogy sok életet táplálhasson, és azok egyre növekedve megtanulhassák a szoláris mártíromság misztériumát, az Örökös Áldozatot, ami minden világot létrehoz és fenntart.

16. fejezet A FORMÁK ÉPÍTŐI

A növekvő formák építői olyanok, mintha egy hatalmas fa ágait alkotnák, amely az Angyali Hierarchia; egy fát sok ággal, ahol minden ág tele van hajtással, minden hajtáson számtalan sarjadék és gally található, és mindegyiken a megfelelő levél, virág és gyümölcs terem. Az angyali munkások az egyik hatalmas ága ennek a fának. Az Isteni dicsőség angyali dalnokai, a minden világot átható áldozati szoláris tűz angyali szolgálói, a föld, a víz és a levegő angyalainak mindegyike egy ága ennek a fának. Mindegyiknek megvan a kijelölt helye, mint egy ministránsnak, az örök átlényegülés nagy misztériumában, a szoláris világok Templomának oltárán történő szakramentális felajánlásban. [Ez egy analógia, a mise folyamán használt eucharisztikus elemeknek a Krisztus testévé és vérévé történő átváltozása, valamint a Természetben lezajló hasonló folyamat között, ahol a fizikai és a fizikain túli világok mindegyikét a Szoláris Logosz folyamatosan kiáramló élete fokozatosan áthatja és így átalakítja.] Más rendek magasabb és finomabb világokban szolgálnak, és az összes felett ott van Magának Istennek a tizenkét hatalmas Arkangyali Képviselője, Akiknek lakóhelye a Nap szíve, miközben Maga Isten is immanens (bennrejlő) az összes világban, az összes lényben és minden dologban.

A formák építői a Rendszert alkotó, sűrűség szerint a legalsó három szinten élnek, szolgálnak és dolgoznak. A szimbólikus fa ága, ami hozzájuk tartozik, a mentális szinten nő ki a fatörzsből, majd kifelé és lefelé nyúlik, amíg a levelei, virágai és gyümölcsei — a természet-szellemek különböző Rendjei — elérik és átölelik a Föld Anyát, amint az isteni Lehellet ösztönzésének hatására lengedeznek és susognak. Az angyali építők az isteni Elme leszármazottai és megtestesülései, és ezért az emberi értelem síkján nyilvánulnak meg.

Az Angyali Hierarchia ezen ágának legfőbb tagjai felső-mentális lények, akik az absztrakt és szintetizáló gondolatok legmagasabb aspektusainak lakói és megtestesítői. Ők az alapelvek és az elvont intelligencia birodalmának természetes és valódi megnyilvánulásai. Ők formálják ennek a világnak, amelyben élnek, a természeti jelenségeit. Ők maguk az a világ, az isteni Intelligencia megtestesülései az absztrakt gondolatok régiójában. Az analitikus intellektus birodalmában egy lény — vagy inkább a lények összessége — nem igazán tekinthető annak a világnak a megtestesítőjeként; viszont a konkrét elmén túli világokban valóban ez a helyzet.

Az ember halhatatlan Énje szintén ennek a magasztos szintnek a lakója. Ő azonban itt csak egy látogató és az itteni tudathordozója nem állandó. Ez akkor alakult ki, amikor az állati birodalmat maga mögött hagyta; és meg fog semmisülni, amikor az emberi birodalmat maga mögött hagyva belép majd az ember-feletti birodalomba. Ebben az értelemben az ember valóban csak egy látogató a formanélküli világok ezen régiójában. Az ő örökös lakóhelye az akarat birodalma. Az ember mindörökre a Legfőbb szívének közepében, az élet kimeríthetetlen forrásának központjában, az Isten valódi Énjében tartózkodik.

Ezért az ember csak egy átutazó, egy zarándok a hét szoláris világban. [A Naprendszer hétszintűnek, vagy hétszeresnek tekinthető, mert hét különböző sűrűségű fokon álló anyag alkotja. A fizikai világ a legsűrűbb, a legfelső spirituális világ a legritkább.] Minden egyes

világban egy forma épül. Ezek a három legfelső világban az ő háromszoros isteni természetének természetes kifejezői. A négy alsó világban nem az ember építi a formákat, hanem ezt a feladatot az építő angyalok végzik helyette és érte. Ennek érdekében az angyali és az emberi Hierarchiák szövetkeznek, és szorosán együttműködnek. Az ember lakja azokat a formákat, amelyeket az angyalok építenek számára, és ezért hálával tartozik nekik; mert az ő segítségük nélkül a formák világába történő belépése és végül az azok feletti uralom megszerzése soha nem volna lehetséges.

A zárándoklat minden szakaszában, és a Természet minden Birodalmában, amelyeken az ember áthalad, az Angyali Seregek építő rendjének tagjai szolgálják és kísérik. Ők építenek minden formát, beleértve az ásványokat, a drágaköveket és a zöldellő természetet, a növények birodalmát, amelyekben az ember hosszú korszakokon át lakik és növekszik. A hullók, az emlősállatok és az emberek formáit is angyali kezek építik, és ezek is tudathordozóként szolgálnak az ember számára, amikor azokon a birodalmakon, a hosszú utazása során keresztül-megy.

Tökéletes emberré válva, a Monád búcsút int az építő angyaloknak. Többé már nincs szüksége örömteli szolgálatukra, és fáradhatatlan odaadásukra, amint kiveszik részüket a Legfőbb munkájában. Egy napon segítségük majd visszafizetésre kerül, amikor az ember átveszi a teremtés feladatát és szoláris Istenként elfoglalja helyét, hogy Naprendszeret hozzon létre, még meg-nem-született Univerzumokban és Kozmoszokban. Ebben az apoteózisban (istenné történő magasztosulás) az építő angyalok rendjei is részesülnek, mert ezáltal ők is felemelkednek és élvezik a Monád megdicsőülésének eredményeit; aki egyszer ember volt, most már Istenné lett.

Forma építők jelenléte a formanélküli világokban ellentmondásnak tűnhet, mégis minden forma ezekből származik, mert mindegyiknek itt van az Archetípusa. Semelyik világ semelyik formája sem újonnan elképzelt vagy újonnan teremtett. Semmi nem tud megjelenni, amit az Egy Elme előbb el ne képzelt volna archetípusi állapotban. Ezek az Archetípusok először a mentális világ formanélküli szintjein léteznek. Az alsóbb világok lakói — angyalok és természet-szellemek — számára ezek nem formaként jelennek meg, hanem egy pontként, ami energia-áramlatot bocsát ki. Minden pont egy erő-központ az isteni Elmében. Megvan a maga színe és hangja, amely szabályozza a kiáramló energia természetét és irányát. Az Isten Elméből kiáramló erők közül némelyik hatást gyakorol a konkrét gondolatok világára, belép annak atmoszférájába, és jellegzetes rezgése révén létrehozza az archetípusi formák megfelelőit az alsóbb mentális világban. [Az Elme birodalma, az isteni és az emberi, kettősnek tekinthető. Az egyik részében az absztrakt gondolatok és a formák Archetípusai nyilvánulnak meg természetesen. A másikban ezek megfelelői, a konkrét mentális fogalmak és maguk a formák találhatóak. A mentális világnak ezt a két részét szokták néha a mentális szint felső, illetve alsó részének nevezni.]

Ezek az Isteni Elme által létrehozott formák alkotják a konkrét gondolatok világa egyes szintjeinek természetes jelenségeit. Itt laknak az építő angyalok azon seregei, akik a mentális világ anyagával dolgoznak. „Szemeiket” az Archetípusokon tartják, amelyek modellként és alakformáló erőként szolgálnak az általuk épített formák számára. Minden archetípusi forma egy élő dolog, egy megtestesült erő, amely saját jellegzetes rezgésével és alakformáló befolyásával áthatja a környező mentális anyagot.

Ez a befolyásoló erő fokozatosan továbbterjed és eléri az érzelmi, az éteri és végül a sűrű fizikai világokat is. Lassan minden formát olyanná alakít, ami egyre jobban és jobban hasonlít az Archetípusára, aminek hatására létrejön, és aminek ereje meghatározza az alakját. Az isteni Elme így dolgozik a szoláris nap hajnalától a besötétedésig az építő angyalok segítségével, akik ennek az Elmének a megtestesülései. Az ő közreműködésük az Archetípusokból kiáramló erő működését sokkal hatékonyabbá teszi. Magukba szívják az Archetípusok jelleg-

zetes rezgéseit és ennek hatására saját mentális tudathordozójuk, amely teljes mértékben fókuszony ezekre a modellekből áradó befolyásokra, szintén hasonló rezgéseket kezd kibocsátani.

A Természet egészének hatalmas birodalmában ezek az építő angyalok korról korra dolgoznak, egyre gyorsítják a szűz anyag fejlődését, kisugározzák és ezzel kiterjesztik az Archetípusokból áradó befolyás hatását, amelyhez természetes módon vonzódnak belső felépítésük következtében. Ezen a módon siettetik és tökéletesebbé teszik az alakformáló erők megnyilvánulását a materiális világok irányába. A mentális formaépítők alatt van a megjelenésben és fejlettségi sorrendben következő sereg, akik az érzések és vágyak sűrűbb világában munkálkodnak. Ők az Archetípusok rezgéseit ebben a világban testesítik meg, ritmusukkal és formájukkal.

A magasabban fejlett angyalok, akik ezen a szinten laknak, amely az érzelmek természetes kifejeződésének színhelye, tudatosan dolgoznak ennek érdekében, mert fejlődésük már túlhaladta az ösztönös érzelmek és az öntudatlan cselekvés fokát. Ők a természet-szellemek csoport-tudatán keresztül fejlődtek öntudatos lényekké, és az isteni Elmét önkéntesen szolgálják a tudásukkal.

Ezen magasabban fejlett angyalok mindegyikének számos alárendeltje van, akiknek a tudatossága és tevékenysége még csak ösztönös szinten van. Ezek a természet-szellemek annak a csoport-tudatnak a tagjai, amiből feljebbvalójuk már továbblépett; fiatalabb testvéreik ismerik és intelligenciájuk különböző fokozatának és fejlettségi szintjének megfelelően szolgálják őket. Közéjük tartoznak a négy elem — a tűz, a levegő, a víz és a föld — természet-szellemei, amelyeket mint szalamandereket, szilfeket, sellőket és gnómokat ismerünk. A tündérek, manók és az éterikus infuzória, amely összegyűjti és feldolgozza a fizikai anyagot, majd eltárolja éterikus burkában, szintén a lények ezen rendjéhez tartoznak. [Lásd a szerző „Az Istenek birodalma” című művének I. rész – 3. fejezetében és II. rész – 4. fejezetében.]

Ezért a formák az Archetípusok kifejeződései. A szilárd szerkezetük és az alakjuk ezeknek megfelelően készül, amennyire a sűrű anyag fejlettsége, az angyal és a természet-szellem építők szakértelme és a formát használni fogó élethez és tudathoz társuló erők hatása megengedi.

Ezek azok a fő alapelvek, amelyek minden világok isteni Anyjának, az Istenség női Aspektusának és az Ő hatalmas építómunkás seregeinek munkáját szabályozzák, a formák világaiban. Ilyen az alapvető tudomány, amelyet az idők kezdete óta az isteni Elme gyakorol a Természet laboratóriumában. Ezek a törvények működnek, és ezek a tevékenységek folynak annak érdekében, hogy az újszülött Bolygók vízzel és szilárd földdel borított felszínén megjelenhessenek az első élőlények, amikor ennek eljön az ideje.

17. fejezet KOZMIKUS ÉLET

A Szoláris Úr így árasztja Saját életét azokba a világokba, amelyeket létrehozott. Így építi és lelkesíti meg az új formákat. Szintén így energizálja a Monádokat, vagy más néven a leendő Szoláris Logoszok magvait; Saját életének, erejének és tudatának mindig új kifejeződést találva. Így osztozik az Univerzum Logoszában munkájában, Aki a hozzátartozó minden Napban megnyilvánul és immanens (bennrejlő) az Ő összes Naprendszerében, egyre fejlődve, amint újabb formák jelennek meg azokban. Az Univerzum Logosza pedig a Kozmikus Logosztól nyeri erejét és inspirációját, Akinek élete kisugárzik az összes Univerzális és Szoláris világra. [A három fokozat — szoláris, univerzális és kozmikus — magyarázatát lásd a „Bevezetés” részben.]

Az új élet folyamatosan tör fel a kozmikus központi Szívből, ahonnan az Univerzumok és a Naprendszerek nyerik életerejüket. Ez az Egy Élet. Ez a kozmikus Immanencia, a mögöttes Egység abban a végtelen sokféleségben, amelyben megnyilvánul. Ez a kozmikus

Élet tör fel minden forma szívében, az összes Univerzális térségben és a Naprendszerekben. Ez a végső, alapvető Istenség, a spirituális Lényeg, a legbelső valóság, amely örökké létezik, és ott van minden lény szívének legközepében. Az emberben, a Szoláris Úrban, a természet-szellemben, az angyalban és Arkangyalban, a drágakőben, a növényben és az állatban, az egész természet sokféle változatos teremtményében, amelyben az élet megnyilvánul. Ez az uralkodó erő, a szabályzó spirituális energia, annak a háromszoros Lénynek a megnyilvánulása, Akinek természete megismerhetetlen, Akinek ereje korlátlan, Akinek tudata mindent átfo-gó. A Naprendszer csak olyan, mint egy sejt ebben a kozmikus formában; a Nap pedig olyan, mint a sejtmag a sejten belül. Minden sejtben és minden sejtmagban az Egy Élet él, mozog és létezik. Ezen hatalmas Intelligenciák és a formák egész Hierarchiája együtt pulzál és vibrál, amint az Egy Élet átáramlik rajtuk.

Képzeljük el a kozmikus egészet. Figyeljük meg a Kozmikus Úr ritmikus légzését, és „mellkasának” emelkedése és süllyedése közben a kozmikus idő és tér fogalmaiban kifejezve érzékelhetjük azt az örökös mozgást, amitől a Kozmosz származik. Ez a mozgás hatást gyakorol a kifelé áramló életre, amely így mindig aktív és szüntelenül tevékenykedik. A Kozmosz nem statikus, hanem folyamatosan változik, és minden egyes változása egyre szabadabb áramlást biztosít az Egy Élet számára. Minden pulzáló mozgás új formák születését vonja maga után; minden egyes forma egy újabb és még szebb megtestesülése és kifejeződése a Kozmikus Úrnak.

Így az egész kozmikus térségben örökös mozgás jön létre, és a mozgásban a növekedés alapelve nyilvánul meg. Az élet örökké fejlődik, és egyre jobban kibontakozik; a forma egyre tökéletesebbé válik, hogy kifejezze ezt a megerősödő életet. A kozmikus térben minden fejlődik, még a Szoláris Logoszok és az Univerzális Uralkodók is. Az új formák létrejöttének és meglévő formák összes változásának az a célja, hogy szélesebb teret biztosítsanak az Egy Élet önkifejezésének, még szebb megnyilvánulást az Egy Intelligenciának, és még tökélete-sebb fogékonyságot az Egy Akaratnak.

18. fejezet AZ ÉPÍTŐK MUNKÁJA

Az angyal építők az isteni Elme formanélküli szintjein tartózkodva, az isteni Intelligencia által inspirálva, felszabadítják a kozmikus, az univerzális és a szoláris Élet háromszoros erőáramlatait és lebecsítják az alsóbb világokba, az ott lakó alárendeltjeiken keresztül. Ezen lények szintén az Élet ösztönzésének hatása alá kerülnek és az ő tevékenységüket is az isteni Intelligencia szabályozza. Ebből az Életből és Intelligenciából nyerik az erőt, amely lelkesíti őket a szoláris élet hosszú korszakain keresztül végzett kreatív munkájukban. Nincs szükségük külső iránymutatásra, mert a bennük feltörő Élet és a tökéletes Intelligencia parancsa szerint dolgoznak.

Az isteni akarat impulzusának hatására az Archetípusok erejét belevetítik a formák alsóbb világaiba. Ezeknek a világoknak anyaga a Naprendszer korai szakaszaiban lassan reagál. A sűrű anyagban a tehetetlenség tulajdonsága érvényesül, és még a mentális formák is csak lassan jelennek meg, mert a tehetetlenség ellenáll a leszálló archetípusi erőnek. Az angyal építők sugárzó alakjukkal belemerülnek a mentális világok nehezen formálható anyagába, és arra törekcsenek, hogy a testüket meglelkesítő tevékenyen működő életerő áthassa és élénkítse azt. Ahogy az anyag tehetetlensége csökken, az építők magukhoz vonják az Archetípusok vibráló erejét, felerősítik és koncentrálják annak energiáját, majd ráirányítják a munkára fogott anyagra.

Ehhez a feladathoz akaratuk és gondolatuk minden erejére szükségük van. Határozottan és tudatosan egyesülnek a bennlakozó Élettel és elkötelezetten engedelmeskednek az isteni Intelligenciának, amivel ezen benső erőket a legteljesebb mértékben hozzák működésbe

annak érdekében, hogy munkájukat a lehető legnagyobb hatékonysággal tudják elvégezni. Felettük, a spirituális Intelligencia formanélküli világában, az ő feljebbvalóik szintén az archetípusi „formák” lefelé vetítésén, és az alájuk beosztott testvéreik közreműködésével, a formai és a formanélküli világok között tatóngó szakadék áthidalásán dolgoznak. Segítségükkel a bennlakozó élet és energia hatása erőteljesebben érvényesül abban az anyagban, amivel a Szoláris Logosz, a Mennyei Művész, a Legfőbb Alkotó dolgozik, hogy létrehozza a megnyilvánult szoláris világokat. Ő és angyali építői így megszakítás nélkül munkálkodnak, amíg a lassú tehetetlenség helyét átveszi az a képlékenység, amivel a szoláris ritmus hatékonyabb befolyást szerez az alsóbb világokban.

Végül a legsűrűbb világok jelennek meg. A Logosz építői megkezdik munkájukat a fizikai föld, levegő, víz és tűz elemekkel, az Ő akarat impulzusának hatására. Így a Mennytől a Földig, a Szellemtől az anyagig, az élettől a formáig egy híd épül az Angyali Seregek munkájával.

Ezt az óriási feladatot az Istenség női Aspektusa uralja. A kiáramló Életet áthatja Saját természetével annak érdekében, hogy mind az építők, mind az építőanyag fokozottabb mértékben reagáljanak az isteni akarat kreatív erejére és az isteni Intelligencia alakformáló befolyására. Így Ő benne van minden anyagban, bennlakozik minden formában, és anyai hatalmat gyakorol felettük, mint Minden Világok Mennyei Anyja. A Spirituális Napban lakozva, Ő egy a szoláris Élettel, és ezen keresztül egy minden formával.

A rejtett Elme számos munkásának közreműködésével, és az Archetípus kreatív alakformáló erejének engedelmességgel megjelenik az első fizikai atom, molekula és sejt. Az első sejt egy mikrokozmosz és ennek megfelelően jellegzetes rezgést bocsát ki, amely körülveszi és biztosítja a további növekedéshez szükséges körülményeket. A Nap is így keletkezett az univerzális tér óceánjában.

Az isteni Elme fizikai képviselői a természet-szellemek, amelyek Rendjüknek megfelelően válaszolnak a sejt rezgésének hívására, belépnek a mikrokozmosz „védőgyűrűbe” (a sejtet körülvevő membrán) és elkezdik munkájukat, ahogy azt felsőbb megfelelőik, a szoláris világok angyali építői tették, amikor azokat a világokat kialakították [a Naprendszer „védőgyűrűje” (ring-pass-not) a tudat egyik határa].

A Természet organikus birodalmaiban a természet-szellemek először a sejtmag éterikus másából, vagyis a sejt kreatív központjából származó munkára hívásra reagálnak, amely az Archetípus éterikus kivetülése. A sejtmagon keresztül nyilvánul meg az Istenség ereje, Intelligenciája és női Aspektusa, amelyek együttesen azt a speciális hívóhangot adják, amelynek hatására az éterikus építők nekilátnak az éterikus burok megformálásának. Az erő energiával telíti őket, aminek hatására egy időre elveszítik a még csekély egyéni érzetüket is, és a vibráló hatalom élő megtestesülésévé válnak. Az Egy Akarat hatására, az Egy Elme parancsára megkezdik munkájukat a sűrű anyagban, hogy létrehozzák az archetípusi forma éterikus másolatát.

[Ebben a könyvben említett éter nem felel meg pontosan a tudomány által egykor elismert éternek. A gázneműnél finomabb fizikai – vagyis éterikus – anyag létezése azonban elfogadott az okkult filozófiában. A fizikai anyag e finomabb fokozatai láthatóak az érzékszerveken túli észlelés (ESP) gyakorlói számára. Ők úgy találták, hogy az éter gyors mozgású szubatomi részecskéket tartalmaz, amelyek azt a látszatot keltik, mintha a Földből és minden szilárd testből egy erő sugározna, és emellett a bolygóközi térből is áramlana. Minden szilárd testnek van éterikus mása, vagy párja, amely áthatja az atomi szerkezetét és kissé túlterjed a felületén kívülre. A szubatomi részecskék sugárzása hozza létre a testeket körülvevő úgynevezett éterikus „szegély” jelenségét. A formákat építő természet-szellemek ezen áramló erők közepette ösztönösen végzik munkájukat, vagyis a formák éterikus másának, vagy burkának kialakítását. A téma bővebb kifejtése megtalálható a szerző „Az Istenek birodalma” című könyvében.]

A formához tartozó áramló erők, és az elektromos és mágneses energiák, amelyek azoknak külső megnyilvánulásai, maguk is a növekvő formához vonzzák a megfelelő anyagot. Az anyagi világok alapjai az Archetipusokból és az éterikus burkokból áramló erők. [Az anyagi tanító a forma-építő folyamatokat a résztvevő erők szempontjából ismerteti, jelezve, hogy az energia-kibocsátás hatására három jelenség történik. Az egyik egy burokforma kialakulása az éterikus anyagból, a második természet-szellemek segítségével hívása, a harmadik pedig az éterikus burkot körülvevő megfelelő anyag odavonzása.] A kifelé áramló erőktől ösztönözve és áthatva a természet-szellemek belemerülnek az éterikus anyagba, amely ennek hatására élettel töltődik meg; részesül egyéni rezgésükből és a rajtuk átáramló archetipusi erőből. Így specializálva és némiképp besűríítve, a természet-szellemek az éterikus anyagot a megfelelő helyre viszik a burkon belül, és ennek hatására a forma fokozatosan felépül a legsűrűbb éteri, majd azután a fizikai szinteken is.

Eközben, az alászálló Isteni Akarat impulzusára és nyomására, a sűrűsödés elve érvényesül az éterikus formán belül. Az atomok molekulákká egyesülnek és a molekulák kombinálódva megalkotják a sűrű fizikai anyagot. Fokozatosan létrejönnek a fizikai sejtek, a maguk energia központjukkal, magjukkal, protoplazmájukkal és sejtfalukkal.

A lefelé áramló kreatív erők a sűrű fizikai anyagban áthatolhatatlan ellenállásba ütköznek, egy olyan akadályba, amelyről visszapattannak a Spiritulális Napban lévő forrásuk, a Szoláris Logosz felé. A kifelé áramló és visszatérő erők alapelve így érvényesül minden élő sejtben. Az Isteni Akarat most már aktív a sejtekben és a sejtmagokban, és szüntelen nyomást gyakorol rájuk, aminek hatására minden organikus forma folyamatosan növekszik.

A sejt most már egy élő teremtmény, egy egység; egyszerre forma és tudat, anyag és élet, és az Isteni Intelligencia tudathordozója. Az Intelligencia egy része megnyilvánul abban a primitív sejtformában, ahol lekorlátozódik és eltompul, míg végül csak egy homályos, ösztönös késztetés marad a szaporodásra. A növekedés, a szaporodás és az aktív női aspektus – ez a három tulajdonság benne rejlik minden sejtben. Az isteni akarat parancsának hatására a sejt engedelmesen növekszik, osztódik és szaporodik. Egy új sejtmag jelenik meg, és az elsőhöz hasonlóan formálódik. A megisméltendő hívásra az építők rendjei újra munkába fognak és létrehozzák a második sejtet.

Minden forma modellje, amelybe az összeálló sejtek beépülnek, az archetipusi világokban létezik. Minden főbb Archetipushoz tartozik az anyagi építőknek és azok alárendeltjeinek egy rendje, és a modellek anyagi világokba történő levetülésével kapcsolatos feladatokat ők hajtják végre. Ahogy a sejtek többszöröződnek, ők használják fel azokat az új formákhoz, a természet-szellemek megfelelő rendjei által épített éterikus burkokban. Ezen a módon készülnek a formák a Természet összes birodalmában, így vetülnek ki az isteni elme formánlküli szintjein létező Archetipusok és így nyilvánulnak meg a formai világokban.

19. fejezet ÁTMENET AZ ÁSVÁNYIBÓL A NÖVÉNYI BIRODALOMBA

Minden Monád a Természet ásványi, növényi, állati, emberi és azon túli birodalmában történő, egymást követő megtestesüléseken halad keresztül. Minden ilyen megtestesülés eleinte tökéletlenül tükrözi a Monádikus mag istenadta tulajdonságait. Ahogy az egymást követő korszakok eltelnek, a jellemvonások egyre tökéletesebben képviselik az archetipusi tervet, és végül a külső forma elér egy bizonyos tökéletességet. Ekkor a mag a Természet egy új birodalmában „csírázik ki”, ahol az élet és a tudat nagyobb szabadságot élvez és a mag belső tulajdonságait még tökéletesebben tudja kifejezni. Ismét hosszú korok telnek el, melyekben az élet a Természet új birodalmában, egymást követő, lassan tökéletesedő tudathordozókon keresztül kibontakozik.

A legmélyebb sűrűségi állapot, amelybe az élet bebörtönöződik az ásvány és a drágakő; ott bár a Monádikus mag spirituálisan megtermékenyített és belülről kibontakozásra készített, a külső tudathordozó azonban merev és ellenszegülő. A belül áramló élet így rendkívüli ellenállással találkozik, amelynek ellenében kifelé irányuló nyomást fejt ki, ereje legvégső határáig. Ebből az erőfeszítésből kitartás születik. Az ellenállás pedig stabilitássá fejlődik.

A sűrű anyagra, amelyből a tudathordozó felépül, folyamatosan hat a belül növekvő élet impulzusa, és így egyre fogékonyabbá válik az Isten akaratára, Aki saját Maga testesül meg a saját Naprendszer anyagában. Ő fejt ki a nyomást a magon keresztül, az Ő élete bontakozik ki benne, amint Akarata egyre tökéletesebb és teljesebb kifejeződést talál az összes világon keresztül. Így börtönzi be Önmagát. Így építi saját börtönének falait. Így temetkezik el, hogy a magok növekedhessenek.

A Monádok végül kitörnek az ásványi fogságból, és magukra öltik azt a tudathordozót, ami a növényi világban készült számukra. Ahogy egy növényi magból hajtás bújik elő és a hajtás leveleket hoz, ugyanígy fejlesztik ki a Monádok, mint spirituális magok istenadta erőit. A tudat a növényben nagyobb szabadságot élvez. Az élet-erővel szembeni ellenállás csökken és egy nagyfokú kibontakozás történik. Az élet a Monádon belül végre megkezdheti hosszú utazását a bebörtönzéstől a szabadságig, az immanenciától a transzcendenciáig.

A formák építői most a növekvő növényt szolgálják, és ellátják mindennel, ami a szépség és a fogékonyág növekedéséhez szükséges. Az éterikus világokban a tündérek és manók, szilfek és sellők felajánlják vibráló élet-erejüket a tudat fejlődésének és a formák tökéletesítésének érdekében. Egy Monád több tudathordozót is magára ölt, amint fejlődése során eljut az egyszerűtől az összetettig, a mohától és fűtől a kúszónövényekig, majd onnan a fáig, egyre nagyobb mértékű szabadságot élvezve és kibontakozó erőit egyre jobban megnyilvánítva.

A Legfőbb kettős — formaképző és fejlődésre ösztönző — megnyilvánulása egyre változatosabb új formákat eredményez. Élete megnyilvánul a sejtmagban és a sejtben, valamint a száron, az ágon, a virágon és a gyümölcsön keresztül, az egész növényi világban. Ezzel együtt a Monádokban, amelyek ezeket a formákat használják, fejlődik a tudatosság, növekszik az intelligencia és lassan megjelenik az önálló létezés felismerése.

Az élet, amely a föld mélyének sötétjébe volt bebörtönözve, most élvezzi a levegő lágy szellőjét, és érzi a Nap fényét és melegét, amely kívülről éri a növekvő formát. A napsugarak elősegítik az Élet iránti fogékonyág fejlődését a tudathordozó és a bennlakozó Monádikus élet esetében is. A Szoláris Logosz így saját Életét egy más formában — a fény formájában — is világaira árasztja.

20. fejezet FÉNY

Ahogy telnek a korszakok, a Szoláris Logosz belakja világait, saját életét önti a spirituális magokba és a fizikai sejtekbe, és áthatja az anyagot amelyből azok a sejtek felépülnek. Belakja a Napot is, felépítve benne összes világa miniatűr másolatát. Minden bolygó képviselve van, a Természet minden birodalmának megvan a szoláris megfelelője, ahogy a Logosz lassan inkarnálódik a Napban. Onnan árasztja tökéletes és mindent átölelő szeretetét, saját Életét és Fényét határtalan jótékonyággal. A napfény az Ő szeretetének megnyilvánulása. A fényvel saját rendszerét erővel tölti meg. Ez az erő lüktetve söpör végig a bolygókon és felgyorsítja az ott megtelepült életet.

A fény egy pulzáló erő, egy lüktető energia, mely a Napból árad. Az impulzusok üteme mutatja a fejlettségi szintet, amit a Nap és a szoláris területek elértek. A fényimpulzusok sebessége egyre növekszik, amint telnek a korszakok. Maga a Logosz áraszt egyre nagyobb

mértékű erőt, ahogy fejlődő világi számára fokozatosan lehetővé válik, hogy elviseljék a kiáramló energia nyomásának növekedését.

A fény egy kiáramló és visszatérő erő; a szoláris energia kibocsátása, majd visszavonása. A fény kering, mint az emberi vér. A Logosz fokozatosan létrehozza az „artériákat” és a „vénaikat” saját világaiban. A Nap a Naprendszer szíve, a fény az áramló vér, amely eljut minden formához.

A fény, egyrészt mint belső erő, milliárdnyi áramló energia-nyalábot tartalmaz. A kifelé áramló folyamat körülveszi a visszafelé áramló energia, ezért minden fény-nyaláb kettős szerkezetű és funkciójú. Az „artériák” közvetítik a szoláris energiát az egész Naprendszer irányába, és a „véna” szállítja vissza ugyanazt az erőt, de ekkor már a kiáramló energia által felélénkített és energizált formák vibrációjával gazdagítva.

A növekvő sejtek, amelyekből az organikus birodalom felépül, a belső nyalábokon keresztül kapják az erőt. Ez az energia a sejtmagban gyűlik össze, amely válaszképpen pulzál és a szoláris impulzus által beletöltött új élet hatására növekszik. A sejtmag átalakítja az energiát egy olyan energizáló erővé, amit a sejt fogadni képes, és emellett a szoláris fény kívülről gyorsítja az összes sejt minden részének fejlődését.

A fény így összekötő közegként működik a szoláris megnyilvánulás két aspektusa — a külső bolygók és az azokat benépesítő milliárdnyi forma, valamint a belső Nap között. Minden sejt a Nap közvetlen megnyilvánulása és tudathordozója. Minden sejt a Természet összes birodalmában így töltődik fel szoláris erővel, így kapja meg az éltető impulzust és így részesül a szoláris élet tápláló „borából”.

A belső erők, amelyek először a sejteket hozták létre, majd beleoltották a bővülés és növekedés alaptulajdonságait, nem képesek elérni céljukat a kiegészítő külső energia, a Napból sugárzó fizikai fény segítségével nélkül. Ez a kettő, a legmagasabb spirituális világokból vertikálisan alászálló belső nyaláb és a Napból oldalirányban sugárzó szoláris nyaláb, a sejt magjában találkoznak. Ha ez a két összetartó nyaláb derékszöveget alkotva találkoznak, majd találkozási pontjukon túlnyúlnak, akkor egy kereszt-alak jöhet létre. Ez lenne az a jelképes kereszt, amelyen a Szoláris Logosz, a 'Christos', önként feláldozza magát, hogy világi élhessenek.

A találkozási pont, ahol a két nyaláb egymással kölcsönhatásba kerül egy létfontosságú hely az összes forma megalkotása, táplálása és átalakítása szempontjából. Mindkét nyaláb pulzál és ritmusuk szinkronizálódik; így a belső és külső impulzusok találkoznak és összehangolódnak, amelynek révén létrejön a sejt rezgésszáma.

Ahogy a fejlődés előrehalad, a rezgés frekvenciája növekszik. A Szoláris Logosz élete egyre nagyobb mértékben tör fel a sejtmagban és egyre intenzívebben árad a Napból, amint a világi jobban és jobban összehangolódnak Vele.

A szoláris éjszaka után így virradt fel a hajnal; a Nap keleten kelt fel és bevilágította a szoláris területeket. Lassan felkapaszkodott az ég közepére, és amikor azt a pozíciót elérte, akkor a Monádikus magok már kibontakoztatták bennük rejlő képességeiket a Természet ásványi, növényi és állati birodalmaiban és emberré váltak.

A Szoláris Logosz miután így előkészítette az anyagot, megépíti az első fizikai formákat — a Nap körül keringő bolygókat. Ezeket növekvő formák népesítik be és azokban különböző Intelligenciák Rendjei inkarnálódnak. Az Isten ekkor már nem csak a formákban nyilvánul meg, hanem ön-tudatos lényeken keresztül is, amelyek Életének és az újonnan-formált szoláris területeken végzett Munkájának eredményei. További erőket áraszt ki; a fény pulzálása gyorsul. További oktávokkal bővül annak az orgonának a billentyűzete, amelyen az Egy Muzsikusz játszik. A mennyei Oratórium fenségesebbé és dicsőségesebbé válik ahogy telnek a korszakok, és az Ő sorsa, mint Teremtőé, Fenntartóé és Átalakítóé a szoláris világaiban, a beteljesedés felé halad.

21. fejezet AZ ISTENI MUZSIKUS

A teremtő „Szó” dallama visszhangzik az összes világon keresztül. Ahogy újabb hangjegyek adódnak hozzá, új élet jelenik meg és új formák épülnek. Az egész Természet válaszol a Teremtő Szavára és az Ő dalát visszhangozza. A szoláris világok zenéje egyre gazdagabbá és mélyebbé válik, ahogy az Egy Muzsikus teremtő erejét egyre nagyobb mértékben használja.

Az archetípusi birodalmakból további alakformáló erők gyakorolnak hatást a fizikai világok anyagára, és az angyali építők újabb rendjei kapcsolódnak be a Logosz szolgálatába. Amit az Ő ereje egyre nagyobb mértékben nyilvánul meg, az alsóbb világokban egy új rezgés érvényesül. Lassan új formák jelennek meg, és a Természet a legsűrűbb világokban további élőlényekkel és fajokkal gazdagodik.

A Legfőbb Muzsikus továbbra is szoláris hangokkal árasztja el az összes világot. A zene angyalainak hatalmas serege énekel. A mennyei harmónia hatására a Természet létrehozza az állati formákat, amelyek a szépséges növények, virágok és fák között mozogni képesek.

Így jelennek meg az első szabadon mozgó teremtmények, és bennük a Logosz élete és tudata egyre több tudathordozóra talál, ahol ereje nagyobb szabadságot élvez, és amelyek fogékonyabbak akarataira. A bolygókat borító megszilárdult kéreg hüllőkkel népesül be és az Angyali Seregek közreműködésével Monádok inkarnálódnak ezekben a mozgó formákban. A hüllők szaporodnak és kereszteződnek, és egy lassan változó formával rendelkező hatalmas Faj őseivé válnak.

Minden Világok Anyja, a Természet Istenanyjaként, mint bennlakozó Női Princípium, szüntelenül dolgozik a további formák létrehozásán. Még több Archetípus vetül le és a formák alakjai egyre közelebb kerülnek az isteni ideálhoz. Minden kor a megfelelő feladat elé állítja a teremtő Intelligenciákat, valamint az angyalok és segítők milliárdjait. Bolygóról bolygóra azon dolgoznak, hogy létrehozzák az ásványokat, a növényeket, a köztes fajokat és a hüllők formáit, a teremtő 'Szó' által kifejtett erő parancsának engedelmességgel.

A „dinoszauruszok kora” (mezozoikum vagy középidő) számos formát eredményez, mert a Legfőbb Tudós folyamatosan kísérletezik. A Ő befolyására jelennek meg a gerincesek. Belőlük új típus fejlődik ki, és ahogy a hüllők kora lassan leáldozik, eljön az emlősök ideje a bolygón. Az állatokban és a madarakban a Monádok fogékonyabb tudathordozókra lelnek. Amikor megjelennek az emberi formák, akkor még teljesebb ön-kifejezésre nyílik lehetőség.

A mennyei muzsika egyre gazdagabban és erősebben szól. Az angyalok kórusa folytatja teremtő énekét. A Nagy Zeneszerző Elméjéből további harmóniák áramlanak, és minden új forma ennek a kreatív dallamnak az eredménye.

22. fejezet TRANSZCENDENS ELME

Megjelenik az ember. Minden Világok Anyjának és az Ő építőmunkásainak türelmes munkája végül elnyeri jutalmát. Az emlős formába, amelyet világra hozott, megtestesül az isteni Elme. Így a forma meglelkesül, és bár még messze van a tökéletes emberi lény Archetípusának csodálatos ideáljától, mégis magában hordozza annak ígértét.

Így az „emlősök korában” (kainozoikum) megtörténik az isteni Elme testet öltése. Így az emberben az immanencia és a transzcendencia találkozik, mert a magban, amely most emberré vált mindkettő csírájában benne van. A szoláris világok megformálásának hosszú korszakai, és a milliárdnyi ásványi, növényi, állati és hüllő forma létrehozásának ideje alatt, az isteni immanencia nyilvánult meg. A transzcendencia megnyilvánulatlan maradt. Most végre, az isteni Elme közreműködésével, a transzcendencia is belép a szoláris területekre, és az emberben otthonra talál.

Az immanencia és a transzcendencia nem két dolog, hanem csak egy; az univerzális és a szoláris élet aspektusai. A Szoláris Isten számára, Aki a Naprendszerben és a Napban testesül meg, a saját univerzális Énje jelenti a transzcendenciát. Ezért az ember sem szoláris, hanem univerzális eredetű, és a Logosz sem univerzális Lény, hanem kozmikus. [A három fogalom — szoláris, univerzális és kozmikus — magyarázatát lásd a „Bevezetés” részben.] Ez azonban nem három fokozat, hanem csak egy — az egy Kozmikus Úr háromszoros megnyilvánulása.

Az immanens Logosz isteni Elméje az a tudós és alkotó, Akinek munkája nyomán a szoláris világok megjelennek. Ő az Archetípusok Kivetítője, az anyagi formákkal Kísérletező, az építők munkáját irányító Intelligencia, és Ő határozza meg az Archetípusokból kisugárzó erők frekvenciáját is. Belülről munkálkodik a Naprendszer életében, mint az immanens Isteni Intelligencia, amely ott van minden forma szívében.

A transzcendens Elme a forma világán túli régiókból ereszkedik alá, és mintha kívülről azon dolgozna, hogy bejáratot keressen az immanens Intelligencia által épített és belülről uralt formákba. Mielőtt ez a kettő találkozhatna a megnyilvánult szoláris világokban, az anyagnak előbb megfelelően fogékonyra kell válnia, hogy kifejezhesse a transzcendens Elme magasztos rezgéseit, és alkalmas legyen megfelelően érzékeny tudathordozók kialakítására. [Az okkult tudomány azt tanítja, hogy a világi tudósok atomja valójában egy molekula, amelyet úgynevezett végső fizikai atomok (szanszkrit nyelven: „anu”) csoportjai képeznek. Ezek szív alakúak és számos spirális csatornából állnak, amelyek mentén a fizikain-túli és a spirituális síkokról származó tudat és energia áramlik. Erről az „anu”-ról azt mondják, hogy képes fejlődni, amelyet az aktívan funkcionáló spirálok számának növekedésében mérnek, és ami lehetővé teszi a magasabb szintű tudat és erők számára az alászállást a fizikai világokba. Ebben az értelemben az anyag egyre fogékonyabb lesz. Így maga az anyag is fejlődik, és ahogy telnek a korszakok, ez az „anu” válik képessé a Logosz transzcendens és immanens Aspektusának minél teljesebb képviselőjére. Lásd A. Besant és C. W. Leadbeater: 'Okkult kémia' című művében.] Ebből a célból a Legfőbb Tudós olyan fizikai és fizikain-túli testeket készít elő, amelyeknek anyaga fogékony, és amiknek szerkezete lehetővé teszi új erők megnyilvánulását. Ezek a tudathordozók mentális, emocionális és földi testekből állnak, amelyekben ember fog megtestesülni. Az agy fizikai mechanizmusának előfutára az ébredő állati elme. Mielőtt alkalmassá válna emberi agyként való működésre és az isteni Intelligencia befogadására, először az isteni akaratnak kell felébresztenie. Ez a hatalmas erő lefelé ereszkedve eléri a fejlődésben lévő állati formát — és ezáltal az agyat is—, majd belülről áthatva a tudatát, saját egyedi rezgésével tölti meg. Az alászálló impulzus hatására az állati tudat és forma fejlődése felgyorsul és előkészül, hogy mint ember, befogadja az isteni Elme megtestesülését. [Az anyag tanító itt röviden az „individualizáció”-nak nevezett folyamatra utal. Ez azt a radikális evolúciós változást jelenti, amikor az ember-alatti birodalmak 'faj-intelligenciájából' vagy 'csoport-tudatából' való kiválás és ön-tudatos egyéniséggé alakulás, vagyis az emberré válás megtörténik. A teljes folyamat leírását lásd A. E. Powell: 'A kauzális test' című művében.] Így megszületik az emberi intelligencia. Egy új lény jelenik meg, egy ön-tudatos entitás, akiben a Logosz háromszoros ereje van jelen, és akiben egy nap majd teljes mértékben meg fog nyilvánulni.

Ez az evolúciós folyamat zajlik le bolygóról bolygóra, amint az egyes bolygók áthaladnak az ember megjelenését megelőző egymást követő korszakokon. Mindegyik bolygót az isteni élet hatja át. Mindegyik Archetípusok hordozója. Az Archetípusok mindegyiken egyre sűrűbb anyagban jönnek létre. Mindegyiken megjelenik egyfajta emberiség, egy különleges ember-típus. Így lép színre az Isten emberi családjának sokféle ága.

A Naprendszer életének fejlődése felgyorsul a transzcendens Isten alászállásával. Új energiák szabadulnak fel a szoláris területeken. Új erők befolyásolják a tehetetlen anyagot, amely így fogékonyabbá válik a bennlakozó élet és a tudathordozók építése céljára. Az anyag,

ami a „falakat” alkotja, amelybe a Logosz bebörtönzi magát, most emberi formákba épül be, és így Ő nagyobb szabadságot és szélesebb körű önkifejezést talál a Naprendszerben, amelyet Ő maga hozott létre.

23. fejezet AZ ANGYALOK ÉS EMBEREK KÜLDETÉSE

Egy új díszlet jelenik meg a színpadon, amelyen a szoláris élet drámája játszódik. A Szoláris Logosz rendeltetésének egy mélyebb szintje nyílik meg és vár beteljesítésre. [A keresztény teológiában az Istenség már kialakultnak, tökéletesnek és teljesnek tekinthető, már a teremtés cselekményének megkezdése előtt. Isten lelke lebegett a vizek felett, majd Isten szólt: "Legyen világosság"; szerintük minden változás felett áll és örökre így is marad. Az elképzelés, hogy az univerzum Isteni Alkotója, nagy valószínűség szerint, Maga is egy kibontakozási folyamat alanyát képezi és a korszakok előre haladásával egyre teljesebb önkifejezésre talál, minden bizonnyal elfogadhatatlan egy ortodox keresztény számára. Mégis ennek a fejezetnek az első bekezdése az Istenségnek ezt az elképzelését foglalja magában, amint leírja, hogy a Naprendszerben uralkodó Istenség maga is fejlődik, és mint Lény, ennek a törvénynek van alárendelve. Ebben az értelemben a Logosz-nak is rendeltetése van, amely felé halad, bármennyire is felfogadhatatlan ez az emberi megértés számára, mert oly magasznak kell lennie ennek a célnak. Az emberi Monád, mint mikrokozmosz, egy szinte elképzelhetetlenül alacsonyabb szinten, hasonló kibontakozási folyamatban vesz részt.] Végre a transzcendens szeretet és akarat is arra készül, hogy belépjenek a szoláris területekre.

Az új színész, akin keresztül meg fognak jelenni, az ember, aki éppen most foglalja el a szoláris színpadot. Az ember újrátssza önmagában a Szoláris Logosz megtestesülésének egész drámáját. Mint immanens élet Ő Maga börtönzi be Saját Magát a sűrű anyagból álló tudathordozók mélyébe, ami korlátozza tevékenységét az ön-kifejezés és kibontakozás vonatkozásában.

Az ember egy leendő szoláris Istenség és ezért ugyanazokon a fejlődési fokozatokon kell átmennie, mint amelyeken isteni Elődje átment. Ahogy a Logosz Saját világait építi, ugyanúgy kell az embernek is. Ahogy a Logosz halad az önkéntes ön-korlátozástól a világi feletti uralom felé, megszabadulva börtönéből, ugyanúgy kell az embernek is. Az emberi élet célja a felszabadulás az önként vállalt bebörtönzésből, valamint a teremtéshez szükséges erő és tudás megszerzése. A fejlődés hosszú korszakai alatt az ember spirituális szemei erre a célra szegeződnek, és fokozatosan ő is elnyeri a szabadságot és kifejleszti teremtő erejét.

Az ember ebben különbözik testvéreitől, az Angyali Seregek tagjaitól. Az ember alapvetően egy teremtő. Az angyaloknak nincs hatalmuk teremteni. [Ez természetesen nem vonatkozik a legmagasabb fokon lévő Arkangyalokra. Az emberi és angyali evolúció csúcán, a két fejlődési ág közötti különbségek eltűnnek. Azt kell tehát feltételeznünk, hogy a Természet mindkét Birodalmának tagjai által kifejlesztett képességek végül mindegyiküknek birtokába jutnak.] Az ember teremtő képességei lehetővé teszik számára új formák kigondolását, új erők felszabadítását és új lények megalkotását. Az Angyali Rendek dicsősége részben abból áll, hogy szabadságot élveznek a formák kötöttségei alól, és teljes mértékben engedelmessé válnak a Teremtő akaratának. Így az emberek és az angyalok olyanok, mint a Logosz jobb és bal keze; mindegyikük elengedhetetlen része az Ő életének, és mindegyiküknek megvan a maga különleges szerepe az Ő tevékenységeiben. Az isteni család mindkét ágát az Ő élete tölti be, mégis különbözőek, de az eltérő képességeik éppen kiegészítik egymást. Egymás mellett, mint két isteni főhős, saját szerepeiket kell eljátszaniuk. Az ember szabadságra törekszik, az angyalok alapvetően szabadok. Az ember megtanul teremteni, egyre növekvő tökéletességgel és a megnyilvánulás egyre nagyobb területein. Az angyalokban folyamatosan növekszik az

isteni akarat megértésének ereje, valamint hatékonyságuk és hasznosságuk annak szolgálatában.

24. fejezet KREATÍV ÉS TEREMTŐ ERŐ

A zarándoklat korai szakaszaiban az ember a fizikai világban használja teremtő erejét azáltal, hogy új formákat hoz létre, amelyek saját másolatai. [Ez az egész emberiségre érvényes megállapítás, nőkre és férfiakra egyaránt.] Ebben a világban csak reprodukál; nem tud igazán teremteni. Ehhez elkezdi megtapasztalni az egységet; mert a földi párjával való megismételt egyesülések által, fokozatosan felismeri az egységet magával az étellel. Végül eléri az Istennel való egység töretlen érzését.

A fizikai egyesülésből felismeri az érzelmi egységet; az érzelmi egyesülésből mentális egység születik; a mentális egyesüléstől pedig eljut a spirituális egység felismeréséhez mindennel, ami él; mert élete reprodukív periódusának célja az Istennel való örökös egység tudásának elsajátítása. Az egyesülést gyakran megismételve és az egységet gyakran megtapasztalva, mégis mindig csak röpké ideig és múlandóan, egyfajta vágyakozás tölti el, tudatosan, vagy tudattalanul, hogy szerelme tárgyával töretlenül eggyé váljon.

Amíg ezt a célt el nem éri, az ember nem tud igazán teremteni; mert a valódi teremtéshez szükség van az örök egység tudásának elsajátítására, ami nélkül minden létrehozott forma elmúlik. Az isteni Teremtőnek benne kell lakoznia minden teremtett formában, és örökre egyesítenie kell Magát a formákkal, mert e bennlakozó élet nélkül a forma eltűnik. Így abban az időszakban, amíg az ember elsajátítja az egység tudását, az összes forma, amelyet létrehoz, idővel szertefoszlik. A formák, amiket később teremt, viszont örökkévalóak lesznek, mert át fogja hatni azokat saját életével. [Örökkévalóak addig, míg az idő meg nem szűnik; mert „múlhatatlan” csak az a létezés, amely folyamatos és változatlan az időre való tekintet nélkül is.]

25. fejezet TRANSZCENDENS SZERETET

Az egység tudása elérhetetlen az ember számára, amíg az anyagi világokba van bebörtönözve, azok összes korlátozásaival. A teremtéshez szükség van a béklyóktól való megszabadulásra. Bár elválaszthatatlanul egyesül minden teremtett dologgal, a Logosz mégis szabad. Bár benne rejlik (immanens) minden formában, mégis transzcendens (felsőbbrendű, természetfeletti).

Az örökkévaló egység az Isten bölcsességére vonatkozik. Ez a szeretet apoteózis (istenivé történő magasztosulás). Amint az ember eljut a röpké, múlandó egyesülésektől a spirituális egységig, az Isten transzcendens bölcsessége-szeretete fokozatosan megnyilvánul benne.

Az univerzális Elme tudathordozója a földi emberben az agy és a gerincvelő. Az univerzális szeretet tudathordozója a szív — nem a pulzáló izomcsomó, amely a vért keringeti a vénákban és az artériákban, hanem annak fizikain-túli megfelelője, amelyben az univerzális szeretet talál lakhelyet.

Ahogy a Szoláris Logosz szeretetének gyümölcsei a Monádok, amelyek most emberek, ugyanúgy kell az embernek is, akiben az Ő szeretete testesül meg, előkészülnie a Monádikus magvak létrehozására, amikor eljön az ideje. A magokat, amiket az ember hív életre meg kell töltenie saját emberi életével, ahogy a szoláris magvak szoláris étellel vannak megtöltve. Az univerzális és a kozmikus magvak szintén saját Teremtőjük életét hordozzák.

Az ember tehát a negyedik láncszeme a teremtésnek, amely összeköti a legsűrűbb anyagi világokat a legmagasabb spirituális létezéssel. Benne a kozmikus, univerzális és szolá-

ris élet, erő és tudat keveredik, hogy egy egységet hozzon létre, az Istenség minden hatalmának szintézisét, és bármennyire mélyen merüljön is az anyagba egy ideig, ennek tudatában marad.

A megtestesülés — bár sok földi életre bebörtönzi, és egy időre elvakítja a világi formák folyton változó látványa által — végül mégis hasznosnak bizonyul, mert segít felébreszteni és kibontakoztatni bent rejlő erőit, amikor a földi, érzelmi és gondolati öltözékei teljesítik kettős funkciójukat.

Ezek egyike, hogy biztosítsa számára a tudás megszerzését és a kapcsolatot magával a Természettel; ebből megtanulja az alapelveket, amelyek alapján a tárgyiasult élet létrejön és fejlődik. Mivel az ember maga is leendő teremtő, szüksége van ezekre az alapvető ismeretekre, bár magas árat kell fizetnie érte.

A másik előny, amit az ember elnyer az anyagba történő bebörtönzése által, az élet szeretete minden anyagi formában, és az étellel való egység megtapasztalása. Ez a szeretet messze felülmúl minden gondolatot, érzést és testi megnyilvánulást, amit a halandó ember tud a szeretetről, amikor halandó testekben él. Míg a transzcendens szeretet magában foglal mindent az emberi szeretet legmagasztosabb és legtisztább formáiból, mégis azokat messze meghaladja. Formanélküli és változatlan, kivéve, hogy folyamatosan növekszik, mert az univerzális élet egységének egyre mélyülő felismeréséből születik és táplálkozik, valamint abból, hogy annak az életnek a Forrása az Istenség szívében van, Aki maga a transzcendens Isten, a Szeretet Ura, Aki áldozatot hoz minden élőért.

Mivel az ember maga is az isteni Szülő leszármazottja, vagy „gyermeke”, ezért benne is megvan ugyanez az erő, hogy élő-lényeket teremtsen, megtöltse őket saját életével és táplálja őket saját szeretetével.

26. fejezet TRANSZCENDENS AKARAT

Az erő, hogy beteljesítse ezt a hatalmas szerepet, amely reá vár, rejtve van az ember Énjében. Ezért amikor az isteni Elme megnyilvánul benne, amikor elsajátítja az örökkévaló egység tudását, és amikor Isten szeretetének élő megtestesülésévé válik, akkor készen áll a feladatra, hogy felébressze legmélyebb Énjében az akaratot, amely egyedülként alkalmas további sorsának végrehajtásához. Ez a transzcendens erő akkor éri el az embert, amikor ebbe a felemelkedett és megvilágosult állapotba jut itt a Földön. Ekkor a Szoláris Logosz akarata nyilvánul meg és bontakozik ki a legsűrűbb, szilárd földi világokban és az emberi testben. Hasonlóképpen, az emberi akarat kifejeződése is tudatossá válik az egész lényében, beleértve a fizikai testet is.

Az isteni tudás örököseként, az embernek is ki kell nyilvánítania a saját spirituális intelligenciáját; át kell hatnia őt, és ki kell fejeznie az isteni szeretetet; és demonstrálnia kell spirituális akaratának erejét. Ekkor, és csak ekkor érheti el a teljes mértékű örökkévaló egységet. Az anyagi világokban ennek megvalósítása nehéz, mert az anyag ellenáll az emberi intelligencia megnyilvánulásának, és a különböző dolgok térbeli elkülönülése megtagadja az egységre vonatkozó igazságot. Ez egy hatalmas konfliktust eredményez, mert még az emberben lévő isteni intelligencia sem képes átlépni az idő, a tér, a forma és az anyag határait. A végső felszabadulás elérhetetlen azok számára, akiket még mindig teljesen bebörtönöz ez a négyesres korlátozás.

Elvetve a kívülről érkező felszabadulást, az ember mélyre süllyed önmagába, hogy ott találja meg az erőt, amivel sorsát beteljesítheti. Legbensőbb Énje sziklájából kell kihúznia az akarat kardját, és meg kell tanulnia kimondani a teremtő hangot, amitől minden anyagi akadály szertefoszlik. [Hivatkozás Siegfried, Arthur király és más hősök legendájára, akik sziklából húzták ki a kardot, vagy más mágikus eszközökkel szerezték meg. Ezeket olyan allegóri-

áknak lehet tekinteni, amelyek a fent említett folyamatot írják le.] Amint így befelé törekszik, transzcendens erőt szabadít fel, és végül elnyeri a spirituális lovaggá ütését a Szoláris Király keze által.

Akaratának felfedezése és alkalmazása meghozza számára a győzelem diadalát, és az emberi megnyilvánulás birodalmában eléri a legnagyobb eredményt. A transzcendens akarat hatalmát élvezzi. Emberi akarata isteni akarattá magasztosul. Ezen ellenállhatatlan erő segítségével elnyeri a mindenhatóságot, és végül megtanulja kimondani a teremtő „Szót”. Hangja erőt képvisel. Megszabadul a formák uralma alól. Idő, tér és anyag többé már nem börtönzi be; szabaddá válik. A felszabadulás hatalmas vívmányát, mint értékes ajándékot isteni Elődje lábai elé helyezi; mert az ember felszabadulásával a Logosz is szabaddá válik.

Szoláris világi megteremtésével a Logosz önmagát börtönözte be. Leszármazottjának, az embernek megjelenése a világaiban jelzi az Ő megszabadulásának kezdetét. Amikor az ember felszabadul, akkor Isten is szabaddá válik, mert az Ő élete van benne az emberi formában, Övé az emberi akarat ereje — Isten maga az ember és az ember maga az Isten.

27. fejezet SZOLÁRIS DÉLIDŐ

A nagyszerű események láncolata Bolygóról Bolygóra folytatódik a szoláris területen. Isten mindegyiken bebörtönződik és „feldarabolódik”. A tökéletesség elérésével az ember teljes mértékben felismeri az egységet a látszólagos sokféleség ellenére; metaforikusan ismét összeilleszti a szétdarabolt részeket. Amikor egy Bolygón az ember eléri a felszabadulást, akkor a Logosz is szabaddá válik. [Az itt említett fejlődési fázis az Adeptusi szint elérése. Az Adeptussá fejlődés túlhaladja az emberi korlátokat, és eléri a töretlen és teljesen tudatos egységet az immanens és transzcendens Istennel. Ennek eredménye kölcsönös, hiszen az Istenség is felszabadul a bebörtönzés korlátozásaitól, amelyet az ember Adeptussá fejlődése érdekében vállalt Magára.] Gyermekai, most már isteni tudatossággal, felmagasztosulnak az Ő transzcendenciájához. Ezt követően akaratuk segítségével, a szoláris területek határait átlépve, az Univerzumon túlra is eljuthatnak. Az ember sikere, az isteni tulajdonságok teljesen tudatos és tökéletes kibontakoztatása, az ő Istenének is dicsőségére válik.

A szoláris nappal közben a Nap az ég közepére ér. A szoláris világok számos birodalmában a bennlakozó élet fejlődése lépésről-lépésre halad a spirális lépcsősoron, amelyen Isten gyermekei (a Monádok) felfelé törekszenek. Az egész Természet érzékenyebb és fogékonyabbá válik. Az ásvány, a drágakő és a szikla elkezd érezni; a növények elkezdenek gondolkodni; az állatok elkezdenek tudni; az ember először ön-tudatossá válik, majd végül eléri a felszabadulást az én korlátai alól.

Az anyag tehetetlensége már majdnem teljesen eltűnik. Isten gyermekeinek milliói lépnek át az univerzális élet szabadságába. A Naprendszer határai, amelyeken belül megszülettek, már nem jelentenek akadályt számukra. Milliárdnyian követik őket, ahogy az Egy Élet halad Birodalomról Birodalomra, Bolygóról Bolygóra, egészen addig, amíg az egész Természet felmagasztosul, és tökéletesen áthatja az isteni immanencia.

Ilyen dicsőség vár a Szoláris Logoszra az Ő szoláris nappalának delén; ilyen a hatalmas szoláris színpad, amelyen az ember megjelenik, hogy eljátssza a maga szerepét és aztán továbbhaladva egy még hatalmasabb feladat felé, részt vegyen az univerzális élet drámájában. A mag, amely az újszülött szoláris mezőkön, az ásványi birodalomban lett elvetve, a növényi és állati fejlődési szakaszon át végül emberként virágzott ki. Amikor üt az óra, az ember — már egy Istenné válva — maga vesz majd részt egy új vetésben, ahol ő lesz az új világok teremtője, fenntartója és átalakítója.

28. fejezet SZOLÁRIS ESTE

A Szoláris Isten, „aki a Mennyekben van”, Naprendszerének élete lassan a tetőpontjához érkezik. A Monádikus magvak kivirágoztak. Megjelent az emberiség és benépesített számos Bolygót; mert más Bolygókon, a Szoláris Uralkodó távoli birodalmaiban a magok szintén kivirágoztak. Ott is emberek jelentek meg, és haladnak istenségük beteljesítése felé. Az Univerzum más régióiban a magok még csak magok, és az ember megszületése még várat magára. [Az Élet még a Természet ember-alatti birodalmaiban fejlődik.] Ott a magok frissen vannak elvetve, és az ásványi világ mélyén nyugszanak. Sok Bolygón már véget ért a korábbi termés betakarítása, és az Isteni Arató munkája befejeződött. Más mezőkön pedig éppen most kezdődik az aratás.

Miközben arat és betakarít, szintén vet is. Új magokat vesz elő, és folyamatosan elveti azokat. Élete folyamatosan áramlik a szoláris mezők felé; mert minden Élet olyan, mint egy folyó, és minden Kozmosz, Univerzum és Naprendszer olyan, mint egy folyómeder. Ezek látszólagos stabilitása biztosítja, hogy az Örökkévaló Élet folyója folyhasson.

A Szoláris Úr így halad sorsa beteljesítése felé. Teremtő munkája Rendszerének végnapjáig folytatódik. Az Archetípusok teljes tökéletességükben nyilvánulnak meg a szoláris világokban, mert az anyag addigra teljesen ráhangolódik az isteni Elmére. Minden forma tökéletessé válik, mert a Legfőbb Úr legsűrűbb öltözete is teljes mértékben engedelmeskedik az Ő akaratának. A szoláris hajnalt és délidőt, most a szoláris este követi. Végül minden visszahúzódik a Forrásba. Leszáll az éjszaka, és az új teremtő nappal hajnaláig „sötétség borítja a mélységeket”.

29. fejezet AZ ÚJ HAJNAL

Ő, aki egyszer ember volt, majd Szoláris Istenné vált, most afelé halad, hogy számos Naprendszert és a bennük keringő Bolygókat magába foglaló Univerzum Uralkodó Logosza legyen. Naprendszere életének estéjét egy új hajnal követi, ahol még hatalmasabb birodalmak Nappalának Ura lesz, számos Naprendszer Királya felett egyedül uralkodó Császárrá válik, akik Őt szolgálják a Saját Univerzumában.

Szoláris immanenciáját visszavonja, és a transzcendenciában tartózkodik; onnan egy új immanencia keretében fogja áthatni forgó Rendszereit, amelyekből az Univerzuma felépül.

A szoláris magvetők, a mezők megművelői, a magvak elültetői és a formák építői — Arkangyalok, angyalok és természet-szellemek — szélesebb területeken fogják szolgálni Őt, és ezáltal maguk is újabb erőket bontakoztatnak ki. A Szoláris Urak, a tűz és a tűz-köd Királyai, akik korábban egy Bolygó felett uralkodtak, most Naprendszereket fognak építeni és kormányozni. A magok (Monádok), amelyek emberré váltak, majd Adeptusok és Istenek lettek, egy új fejlődési ciklusba lépnek be, hogy a spirális ösvényen még magasabbra emelkedjenek. Ők Szoláris Logoszok, az Univerzális Uralkodók helytartói lesznek.

Így nyilvánul meg az örökös fejlődés, amely örökös mozgásban fejeződik ki az idő és a tér birodalmaiban. Így forog a hatalmas kerék, amelynek középpontja a kozmikus Forráson nyugszik, és amelynek szélei kiterjednek az összes csillagászati világokra. Így leng az örök inga a megnyilvánult és a megnyilvánulatlan között.

Ezek az idő és a tér végső igazságai — a felfelé haladó spirális ösvény, a forgó kerék és az inga, amely az örökkévalóságig leng. Ezeken túl van az ismeretlen, a megismerhetetlen és a megnyilvánulatlan, ahonnan a spirális ösvény ered, és ahova végül majd a meghatározott időben eltűnik.

VÉGE